

Tuyển tập truyện ngắn cho trẻ em

Chuyện tình bạn đặc biệt

Ở một ngôi làng nọ, có một cậu bé tên Bo sống trong một căn nhà nhỏ cùng với mẹ của mình. Hàng ngày sau giờ đến lớp, Bo vào rừng nhặt củi giúp mẹ.

Một hôm, trên đường đi vào rừng, Bo nhìn thấy một chú cún con bị bỏ rơi bên vệ đường, trông chú rất đáng thương và buồn bã. Thấy chú Cún bị đói, Bo quyết định mang chú về nhà chăm sóc.

Về đến nhà, Bo nói với mẹ:

– Mẹ ơi, con nhặt được chú cún này. Mẹ cho cún ở nhà với con nha mẹ?

Mẹ nhìn Bo ái ngại:

– Nhà mình chật lại nghèo nữa, làm sao nuôi được nó hả con?

– Không sao ạ, con sẽ nhường phần cơm của mình cho nó và ngủ cùng với nó mẹ nha!

Thấy Bo thật sự thương chú cún, mẹ cậu cũng không nỡ từ chối. Bà gật đầu đồng ý. Bo rất vui sướng, ôm chú cún nhỏ và lòng và vuốt ve chú. Cậu đặt tên cho cún là Mi Lu.

Từ ngày có Mi Lu, đi đâu Bo cũng dẫn chú theo, cả hai trở thành đôi bạn gắn bó thân thiết với nhau. Có quà bánh gì, Bo đều chia cho Mi Lu một nửa. Ngoài giờ học, Bo dẫn theo Mi Lu vào rừng kiếm củi. Rồi cậu dắt chú cún lên đồi chơi đá banh, ném củi và trốn tìm. Tối đến, cả hai cùng ngủ với nhau trên chiếc giường ọp ẹp và mơ những giấc mơ thật đẹp.

Một ngày nọ, chú cún Mi Lu bị bệnh nên không theo Bo vào rừng nhặt củi. Hôm đó trời mưa nên đường trơn trượt, trên đường về Bo bị trượt chân ngã xuống hố. Thấy con lâu quá không về, mẹ Bo vội vã đi tìm cùng với những người hàng xóm tốt bụng. Cún con cũng tham gia tìm kiếm và đánh hơi tìm thấy cái hố nơi Bo bị rơi xuống, chú sửa to lên báo hiệu cho mọi người biết.s

Biết Bo đang ở dưới hố, một người hàng xóm chạy về nhà lấy sợi dây thừng. Nhờ sợi dây thừng, mọi người kéo được Bo lên khỏi hố. May mắn là cậu bé chỉ bị trầy xước nhẹ. Bo vui mừng cảm ơn mọi người đã giúp đỡ mình và ôm chú chó nhỏ vào lòng âu yếm. Từ đó tình bạn của Bo và Mi Lu ngày càng khăng khít hơn.

Ý nghĩa câu chuyện: Bé hãy biết yêu thương mọi loài vật sống xung quanh mình nhé. Các con vật cũng có cảm xúc vui buồn như bé vậy. Khi bé dành cho chúng những tình cảm đặc biệt thì chúng sẽ làm điều tương tự đối với chúng ta.

Sự tích cầu vồng

Xưa lắm rồi, các màu trên mặt đất bỗng dung cãi nhau. Màu nào cũng tự cho rằng mình là tuyệt hảo, quan trọng nhất, hữu ích nhất và được ưa chuộng nhất.

Màu lục bắt đầu: Dĩ nhiên là tôi quan trọng nhất. Tôi là biểu tượng của sự sống và niềm hi vọng. Tôi được chọn để tạo thành cỏ cây. Thiếu tôi cảnh vật sẽ tiêu điều. Hãy nhìn vạn vật xung quanh, các bạn hẳn thấy tôi đúng.

Màu xanh ngắt lời: Bạn chỉ nghĩ đến những gì trên mặt đất, hãy ngược nhìn trời xanh và dõi ra biển biếc. Từ đáy biển sâu đến chín tầng mây cao, sự sống tồn tại được đều nhờ vào nước. Trời xanh bao la mang hình ảnh

của sự thanh bình. Nếu không có thanh bình muôn loài ai nấy cũng sẽ xác xơ.

Màu tím cãi lại: Tôi là màu của sức mạnh. Từ vua quan đến hàng giáo phẩm đều chọn màu của tôi vì tôi tượng trưng cho quyền uy và thông thái. Ai ai cũng sẵn sàng lắng nghe và tùng phục.

Màu vàng cười vang: Sao toàn là chuyện nghiêm túc quá thế. Tôi cho rằng chỉ có tôi mới mang lại niềm vui và sự ấm áp cho đời mà thôi. Này nhé, mặt trời vàng, mặt trăng vàng, các vì sao vàng, tất cả đem lại sự vui tươi và nụ cười cho toàn thể giới. Vắng tôi là thiếu hẳn đi niềm hân hoan.

Đến lượt màu cam tự khen: Tôi là màu của sức khỏe, của sự đổi mới. Có lẽ tôi là một màu quý vì tôi phục vụ mọi nhu cầu của con người. Tôi mang các sinh tố quan trọng nhất, hãy nhìn các loại trái cây thì biết. Tôi ít khi có mặt nhưng khi tôi nhuộm bầu trời bình minh hay bầu trời hoàng hôn, vẻ đẹp mê hồn của tôi khiến không còn ai nhớ đến các bạn nữa.

Màu chàm tiếp lời, giọng nhỏ nhẹ nhưng quyết liệt: Các bạn hãy nghĩ đến tôi xem nào. Tôi là màu của sự tĩnh lặng. Phải để ý đến tôi vì thiếu tôi, các bạn sẽ trở nên hời hợt, thiếu sâu sắc. Tôi đại diện cho tâm hồn, ý tưởng và sự tinh tế. Ai cũng cần tôi để có được một cuộc sống cân bằng cũng như tạo nên sự khác biệt. Tôi hữu dụng cho lòng tin, những giây phút trầm tư, an lạc nội tâm.

Đến lúc này màu đỏ không thể kiềm chế được nữa, quát to: Ta đây mới đích thị là “SẾP”. Ta là máu, là sinh lực. Ta là màu báo nguy, màu của sự can đảm. Ta là lửa. Ta là màu của đam mê, của tình yêu, của hoa hồng, của hoa anh túc... Thiếu ta, địa cầu sẽ ảm đạm như mặt trăng kia.

Và rồi các màu lại tiếp tục khoe khoang; mỗi màu tự cho mình mới là quan trọng thật sự. Cuộc tranh cãi càng lúc càng căng thẳng, bỗng nhiên một tia chớp xẹt đến, tiếp theo ngay sau là một tiếng sét to. Mưa như thác đổ xuống các màu khiến chúng phải sát cánh lại để che chở cho nhau.

Mưa nói: Thật là ngốc nếu các bạn mãi chống đối nhau. Các bạn không biết rằng mỗi màu được tạo ra cho một mục đích rõ ràng sao? Mỗi màu đều có một tính cách độc nhất và đặc biệt trong thế giới này. Hãy bắt tay nhau và cùng đến với tôi.

Các màu nghe có lý và làm theo đề nghị của mưa. Chúng đến bắt tay nhau.

Mưa khuyên tiếp: Từ giờ trở đi, khi nào mưa mỗi bạn hãy nổi lên thành một cầu vồng trên bầu trời để chứng tỏ các bạn đã chung sống hòa bình. Cầu vồng là hình ảnh của sự hy vọng và hòa giải.

Chim sẻ kiêu căng

Ở nơi bìa rừng, có một gia đình chim sâu sống rất vui vẻ bên nhau. Gia đình chim có 3 thành viên là chim bố, chim mẹ và cô bé chim sâu xinh xắn.

Một hôm chị chim sẻ bay ngang, nhìn thấy chim sâu chị trầm trồ khen ngợi:

– Ôi chim sâu bé, em thật là dễ thương, bộ lông của em đẹp quá.

Nghe thấy thế, chim sâu thấy rất thích. Cô bé chạy ngay vào nhà soi gương và tủm tỉm cười.

Từ hôm đó, cô bé chim sâu suốt ngày chỉ lo chải chuốt, không chịu theo bố mẹ đi tìm thức ăn và làm việc nhà. Cô bé sợ những công việc ấy làm

váy bản bộ lông xinh đẹp của mình. Do được cô bé chăm chút kỹ nên bộ lông chim sâu ngày càng đẹp và óng mượt hơn.

Vì thế, mỗi khi cô bé chim sâu xuất hiện, các loài chim khác đều xuýt xoa khen ngợi bộ lông óng mượt ấy. Điều này càng khiến chim sâu kiêu ngạo và hay lên tiếng chê bai kẻ khác. Đặc biệt là bồ câu, người bạn thân của cô bé cũng không thoát khỏi những lời chê hờn hĩnh của chim sâu.

– Cậu càng ngày càng xấu thế, sẽ không có ai chơi với cậu đâu.

Nghe bạn chê mình, bồ câu không nói gì mà buồn bã bay đi nơi khác.

Càng ngày chim sâu càng kiêu căng. Do nghĩ rằng bộ lông của mình là đẹp nhất, nên gặp ai cô bé cũng không ngớt lời dè bĩu. Vì vậy mà dần dần không còn ai thích chơi với chim sâu nữa. Mỗi lần chim sâu sà xuống ngỏ ý muốn chơi cùng thì các bạn đều bay đi mất, bỏ mặc nó lại một mình. Vài lần như thế, chim sâu nhận ra không có bạn sẽ buồn như thế nào. Cô bé buồn lắm, bay về nhà và kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe.

Sau khi lắng nghe cô bé kể, mẹ chim sâu mới nhỏ nhẹ khuyên rằng:

– Đó là do con đã quá kiêu căng, hết chê bạn này đến chê bạn khác. Ai cũng có ưu điểm của mình cả, con và các bạn con đều rất đẹp. Con hãy đến nhà các bạn để xin lỗi đi nhé, nhất là bồ câu – bạn thân của con đấy.

Nghe lời mẹ, chim sâu đã đến nhà từng bạn để xin lỗi. Thấy chim sâu thật lòng, các bạn cũng không giận nữa. Cả bọn cùng nhau vui vẻ bay lên bầu trời xanh.

Ý nghĩa câu chuyện: Trong cuộc sống, bé cần có đức tính khiêm tốn. Dù có xinh đẹp hơn ai, bé cũng không bao giờ được coi thường người khác.

Tính kiêu căng tự phụ sẽ làm cho bạn bè xa cách và không chơi với bé nữa đây.

Khi và cá sấu

Ngày xưa, có một con khi sống trên một cây cao lớn và làm bạn với một con cá sấu sống ở dòng sông gần đó. Mỗi ngày, con khi sẽ hái những quả táo ngon ở trên cây và đem tặng bạn cá sấu. Nhận được quà từ khi, cá sấu đem về và ăn chung với vợ mình. Vợ của cá sấu là một người rất tham ăn và muốn ăn cả trái tim của chú khi. Nghe mong muốn đó của vợ, cá sấu rất băn khoăn nhưng vẫn làm theo ý vợ.

Cá sấu đã mời khi ngồi trên lưng mình để đưa đi tham quan dòng sông nhưng thật ra nó có ý định giết khi và lấy quả tim khi bơi đến giữa dòng. Khi khi biết được mưu đồ xấu xa của cá sấu, nó đã nhanh trí nói với cá sấu rằng mình để quả tim ở trên cây. Nếu muốn lấy thì hãy chờ nó quay lại. Cá sấu tin lời, chờ khi quay trở lại để lấy quả tim. Thế nhưng, khi đến nơi, khi đã thoăn thoắt trèo lên cây và chằng mấy chốc biến mất. Và thế là, kế hoạch của cá sấu đã hoàn toàn thất bại.

Ý nghĩa của câu chuyện: Khi gặp tình huống khó khăn, con hãy bình tĩnh và sử dụng trí thông minh của mình để vượt qua điều đó.

Bàn tay vàng

Ngày xưa ngày xưa, có một người đàn ông tham lam sống ở thị trấn nhỏ nọ. Người đàn ông này vô cùng giàu và có một niềm say mê đặc biệt với vàng cùng những thứ lạ mắt. Mặt khác, ông ta cũng rất yêu thương con gái duy nhất của mình hơn bất cứ điều gì trên đời.

Một ngày nọ, người đàn ông tình cờ gặp một nàng tiên khi mái tóc của nàng tiên nữ ấy đang mắc kẹt vào một nhánh cây. Không suy nghĩ nhiều, người đàn ông liền lao đến và giúp đỡ nàng tiên.

Ngay sau đó, lòng tham nổi dậy, ông ta lập tức yêu cầu nàng tiên đáp lại sự giúp đỡ bằng việc ban cho ông một điều ước. Người đàn ông ước rằng tất cả những gì ông ta chạm vào đều sẽ hóa thành vàng. Vị tiên nhận lời.

Sau khi có được điều ước, người đàn ông tham lam vội vã về nhà để cho vợ và con thấy điều kỳ diệu mà mình có được. Khi ông ta vừa đến nhà, cô con gái yêu chạy ra đón và vô tình chạm vào tay cha. Ngay lập tức, toàn thân cô hóa thành vàng. Người đàn ông lúc này vô cùng hối tiếc về ước muốn sai lầm kia và đành quăng đờn còn lại để tìm kiếm nàng tiên đã ban cho mình điều ước đó.

Sóc và Thỏ đi tắm nắng

Một ngày nắng đẹp, chú Sóc đi dạo trên bờ sông và thấy bên kia sông có một chú Thỏ cũng đang đi dạo chơi.

Sóc tinh nghịch, nhặt một viên sỏi ném về phía Thỏ. Viên sỏi rơi xuống nước gần nơi Thỏ đứng làm nước bắn lên tung tóe vào mặt và người Thỏ.

Chú Thỏ giận quá, cúi đầu nhặt viên đá ném trả lại bên Sóc. Đá cũng rơi xuống nước và sóc cũng bị ướt như Thỏ.

Lần này đến lượt Sóc tức giận. Sóc lượm một viên sỏi lớn hơn và ném qua bên Thỏ. Cứ thế, chú Sóc và chú Thỏ ném qua ném lại tới khi cả hai cùng mệt nhòai. Sau cùng, Sóc nói với Thỏ:

– Thôi chúng ta đừng ném nhau nữa nhé? Nếu cứ ném như vậy lỡ mà ném vào đầu hoặc vào trán thì đau lắm đấy !

Thỏ chạy qua cầu và chìa tay ra nói:

– Vậy thì mình làm bạn với nhau nhé! Chúng ta cùng nhau đi tắm nắng và xem hoa thì vui lắm bạn nhỉ?

Chú Sóc và chú Thỏ cầm tay nhau vừa đi, vừa hát thật là vui ghê.

Hổ và Cóc thi tài

Ngày xưa, các loài vật đều biết nói và hiểu tiếng của nhau. Chúng cùng sống với nhau trong một ngôi rừng và rất yêu thương nhau. Cùng sống trong một khu rừng có một con Hổ rất hung ác. Hổ thường hay bắt nạt các con vật khác nên các con vật vừa ghét vừa sợ Hổ xám. Một hôm, Hổ đi kiếm mồi mãi mà không được, nó vừa đói, vừa mệt, nó nằm im để tiếp tục rình mồi. Bỗng Hổ nhìn thấy một chú Cóc xanh ngồi chồm hồm ở bờ suối. Hổ nhìn Cóc chằm chằm và quát to: Cóc kia, tao sẽ ăn thịt mày! Nghe Hổ quát, Cóc rất lo sợ nhưng cố giữ bình tĩnh và Cóc nghĩ ra một mẹo. Cóc liền nói: Anh đừng cậy to lớn mà bắt nạt tôi, có giỏi anh hãy thi tài với tôi xem ai hơn nào. Nghe Cóc nói vậy, Hổ tức quá, nó gầm lên: Được, nếu mày muốn thì thi, nếu mày thua tao sẽ ăn thịt mày ngay lập tức! Cóc nói: Bây giờ tôi và anh thi nhảy qua suối, ai nhảy qua trước thì người đó sẽ thắng cuộc. Nghe Cóc nói vậy, Hổ bằng lòng ngay, nó bảo: Mày bé tao cho mày nhảy trước. Cóc vội đáp: không anh lớn hơn anh cứ nhảy trước đi, em bé em sẽ nhảy sau. Hổ đồng ý và nó vươn người lao vút qua bờ suối bên kia. Nhưng lạ thay, vừa mới đến nơi Hổ đã thấy Cóc ngồi phía trước, giương đôi mắt lồi nhìn nó và cười. Hổ vừa tức, vừa xấu hổ vì thua cuộc, nó gầm lên và chạy biến vào rừng. Thế là Cóc thoát chết, nó sung sướng vui đùa cùng các bạn. Các cháu thử đoán xem: Cóc đã làm thế nào để nhảy sang được bờ bên kia trước Hổ?

Khỉ con biết vâng lời

Một buổi sáng, Khỉ mẹ dặn Khỉ con xuống núi đi hái trái cây. Khỉ con mang giỏ trên lưng, rong chơi trên đường đi và quên mất lời mẹ dặn. Khỉ con thấy

chó Thỏ đang đuổi bắt Chuồn Chuồn. Khi con cũng muốn rong chơi nên cùng Thỏ chạy đuổi theo Chuồn Chuồn.

Đến chiều về tới nhà, Khi con không mang được trái cây nào về nhà cho mẹ cả. Mẹ buồn lắm, mẹ nói với Khi con:

– Mẹ thấy buồn khi con không nghe lời mẹ dặn. Bây giờ trong nhà không có cái gì ăn cả là tại vì con mãi chơi, không đi tìm trái cây.

Khi con biết lỗi, cúi đầu xin lỗi mẹ. Mẹ cõng Khi con trên lưng đi tìm trái cây ăn cho bữa tối. Một hôm, mẹ bị trượt chân ngã, đau quá không đi kiếm ăn được. Mẹ nói với Khi con:

– Mẹ bị đau chân, đi không được. Con tự mình đi kiếm trái cây để ăn nhé!

Khi con nghe lời mẹ dặn, mang giỏ trên lưng và chạy xuống núi đi tìm trái cây. Trên đường đi, Khi con thấy bắp bèn bẻ bắp, thấy chuối bèn bẻ chuối và khi thấy Thỏ con đang đuổi bắt Chuồn Chuồn, Khi bèn tự nhủ: “Mình không nên ham chơi, về nhà kéo mẹ mong”.

Và thế là Khi con đi về nhà. Mẹ thấy Khi con về với thật nhiều trái cây thì mừng lắm. Mẹ khen:

– Khi con biết nghe lời mẹ, thật là đáng yêu!

Nàng công chúa và hạt đậu

Ngày xưa, có một hoàng tử muốn cưới một nàng công chúa, nhưng công chúa phải cho ra công chúa, phải hoàn thiện toàn mỹ. Hoàng tử bèn chu du khắp thiên hạ để kén vợ. Công chúa thì chẳng thiếu gì, nhưng nàng nào cũng có vài nhược điểm hoặc tật xấu. Thế là một ngày kia, hoàng tử đành buồn rầu trở về nhà.

Đến tối, nổi lên một cơn giông tố kinh khủng. Mưa ào ào như xối. Có tiếng gõ cửa lâu đài. Lão vương thân chinh ra mở cửa.

Bên ngoài là một nàng công chúa, nhưng mưa gió đã làm cho nàng tiêu tụy quá thể. Đầu tóc, quần áo nàng vũng những nước và còn nhỏ giọt từ mũi xuống giấy nàng. Nàng tự giới thiệu nàng là công chúa toàn thiện toàn mỹ mà hoàng tử đang chờ đợi. Hoàng hậu nghĩ thầm: “Được, cứ để xem xem!” . Rồi hoàng hậu vào buồng ngủ thấp đèn lên và nhét một hạt đậu xuống dưới đệm giường. Sau đó ngài đặt hai mươi cái đệm chồng lên trên cái đệm đã đặt trước. Đây chính là cái giường dành cho công chúa.

Sáng ra người ta hỏi thăm đêm qua nàng ngủ có yên giấc không. Nàng đáp :

– Suốt đêm tôi không chợp mắt, vì nằm phải vật gì răn rần, thâm tím cả mình mẩy.

Hoàng hậu bèn phán :

– Công chúa ra công chúa thật! Đây chính là nàng công chúa toàn thiện toàn mỹ, nằm trên hai mươi lần đệm nàng vẫn thấy đau vì một hạt đậu.

Hoàng tử cưới nàng làm vợ và hạt đậu được bày trong một phòng triển lãm, đến giờ vẫn vào xem được, vì chưa có ai lấy đi cả.

Chuyện tôi kể đến đây là hết và tôi xin cam đoan với các bạn là chuyện có thật đấy.

Sự tích hoa chua me đất

Ngày nào cũng phải ăn một thứ cỏ ba lá và gặm nhấm mãi vỏ cây hồ đào, Thỏ Côxôi chán ngấy lên rồi. Nó bèn mò vào vườn bắp cải mới trồng của một bác nông dân. Nhiều bắp cải non đã bị thỏ xoi gọn. Bỗng bác nông dân xuất hiện. Bác khoát tay nói:

– Côxôi ơi! (bác nông dân bảo con thỏ đã ăn no bụng và lúc này đang chúi mép)

– Ta và mi chưa có giao kèo gì với nhau cả. Ta trồng bắp cải đâu phải cho mi. Nếu như mi cứ ăn mãi như vậy thì ta sẽ trắng tay, mùa thu lấy gì mà làm dưa?

– Làm dưa ư? (Thỏ ngạc nhiên)

– Cải bắp cũng làm dưa được sao? Hẳn là phải ngon lắm nhỉ?

– Bây giờ chưa phải thời kỳ làm dưa. Tốt nhất mi đừng có đụng tới vườn rau của ta nữa, mùa đông tới, mi hãy lại đây, ta sẽ cho ăn dưa bắp cải.

Thỏ hứa là sẽ không phá vườn rau. Mùa hè, nói chung nó ít phải lo lắng, vì cỏ ba lá ngoài đồng rất sẵn, còn cỏ trên các cánh đồng cũng không hiếm. Nghĩ vậy, thỏ vẫy vẫy cái đuôi ngắn tũn một cách sung sướng.

Thế rồi mùa đông tới, thỏ tìm gặp lại bác nông dân để xin bắp cải muối dưa và đã được bác chiêu đãi một bữa lúy túy. Từ đó thành lệ, ngày nào thỏ cũng được ăn dưa bắp cải. Nhưng mới tới lễ Giáng sinh, toàn bộ số bắp cải muối trong thùng đã hết nhẵn, thế là mùa đông chưa qua, mà thức ăn trong nhà đã chẳng còn gì.

Thấm thoát đã sang mùa xuân. Bác nông dân bảo thỏ:

– Thỏ ơi, ruộng nhà anh rộng hơn ruộng nhà tôi, vậy nên trồng bắp cải đi.

– Nhưng tôi không có cái giống (Thỏ buồn rầu đáp)

– Đến Riga mà mua. Mùa xuân nào tôi chẳng mua giống ở đó.

Bác nông dân tìm cách thoát khỏi thỏ. Thỏ kiếm đâu ra tiền để mua vé tàu? Nhưng chú thỏ này của chúng ta không đến nỗi ngốc nghếch, mặc dù đôi tai của nó ngắn hơn so với đôi tai của đồng loại. Nó hăm hở đứng ở nhà ga để chờ tàu và nó thấy bất kỳ ai đến nhà ga cũng đều bỏ tiền ra mua vé.

– Các bác định làm gì với những chiếc vé này? (Nó hỏi)

- Chúng tôi đến Riga (mọi người đáp)
- Thế lên tàu không có vé, được chứ? (Thỏ hỏi hộp)
- Không thể được.

Thật chả ra sao! Đành phải quay về thôi, không cần đến Riga, không cần mua bắp cải giống nữa. Nó ngồi xuống bên đường và lau nước mắt. Bỗng có tiếng thét kinh hoàng vang trên đầu nó: “Chó săn đây!” Thỏ thấy lạnh toát ở chỗ đuôi, toan trốn chạy, song nó lại đứng ngây ra ở bên cột đèn. Và cũng thật lạ thay. Không phải là chó săn mà là những ngôi nhà nhỏ di động trên các bánh xe tiến về phía nhà ga, còn mọi người thì vội vã leo lên đó.

“Họ đến Riga đây!” (Thỏ ngạc nhiên nghĩ)

- Chúc lên đường may mắn! (Thỏ hét to khi tàu chuyển bánh)

“Gượng đã, mà vì sao ta lại không đến chơi Rừng Thú nhỉ?” – Thỏ nghĩ và nhảy luôn lên xe hoả, ngồi nghiêm chỉnh như Thượng đế. “Ê, ta muốn đến tận Riga cơ, đời thỏ của ta không còn gì hơn thế”.

Và thế là thỏ cảm thấy vô cùng thú vị khi được ngồi trên tàu hoả, quên luôn cả ý định xuống chơi Rừng Thú. Còn đoàn tàu thì cứ từ từ tiến về phía nhà ga.

Tới nhà ga, Thỏ vội vã tìm quầy bán cây giống.

- Anh bạn trẻ cần gì? (Người bán hàng hỏi một cách lịch sự)
- Tôi cần cây bắp cải giống (Thỏ nhỏ nhẹ đáp)
- Ở đây nhiều thứ cải giống lắm. Tôi có thể giới thiệu để anh mua cải bắp, súp lơ, cà rốt. Anh bạn trẻ muốn cà rốt nhé? Mùa hè có thể ăn lá, mùa đông thì gặm lõi bắp cải được đây.
- Chị không có bắp cải giống nào khác nữa à? (Thỏ dè dặt hỏi)

- Không (Người bán hàng khoát tay)
- Tôi cần bắp cải muối dưa (Thỏ không giấu diếm nữa)
- Anh cần bắp cải muối dưa ư? (người bán hàng thốt lên với một giọng dễ nghe)
- Thứ đó chúng tôi vẫn thường cho không.

Vừa nói chị ta vừa lục trong túi giấy số bắp cải còn sót dưa cho thỏ và dặn thêm

- Dưa về trồng, đợi đến Lễ Giáng sinh sẽ có dưa chua ăn.

Thỏ hí hửng trở về nhà. Nó đem trồng bắp cải ngay trên khu đất đồi ẩm ướt rồi tự ngồi canh gác để muông thú khỏi đến phá phách. Vợ thỏ cùng với lũ con suốt từ sáng đến tối ra sức tưới tắm cho bắp cải. Khi một cây cải ba lá bắt đầu cuộn, thỏ liền nhổ lên:

- Sói sẽ xé xác ta, nếu đây không phải là bắp cải muối dưa thật sự (Thỏ vừa nói vừa thông thả nhấm chiếc lá nhỏ xíu)

Giờ thì cả nhà thỏ không rời mắt khỏi vườn bắp cải, suốt mùa hè chúng được mặc sức thưởng thức cải muối dưa và luôn tấm tắc khen ngon.

Thỏ ta rất dương dương tự đắc. Nó mời từng người một tới nhà ăn cải bắp muối dưa và luôn mồm kể chuyện nó đã đến Riga mà không mua vé như thế nào.

Từ đó, cây bắp cải của thỏ được mang cái tên là Hoa Chua Me Đất còn những hành khách đi tàu không chịu mua vé, ấy là họ hàng nhà Thỏ.

Chó sói và bảy chú dê con

Ngày xưa ngày xưa, có con dê cái đã già, nó sinh ra bảy con dê con. Ở đời thì mẹ nào mà chả thương yêu con của mình, dê mẹ cũng vậy, nó vô cùng yêu

thương đàn con nhỏ của mình. Vào một ngày kia, trời nắng đẹp nên dê mẹ quyết định vào trong rừng sâu để tìm kiếm những thức ăn ngon cho đàn con, nó gọi cả bảy đứa con của mình lại và dặn dò thật kĩ:

– Các con thân yêu, bây giờ mẹ phải đi vào trong rừng sâu một lúc, các con ở nhà cần phải cảnh giác với chó sói nhé. Nếu như nó vào được trong nhà thì chắc chắn nó sẽ ăn thịt hết các con đến mức da hay lông đều không còn đâu. Con quỷ sứ đó rất giỏi trá hình, tuy nhiên các con cứ đề ý nếu thấy cái giọng nói cứ khàn ồ ồ, nhìn thấy mấy cái chân với lông đen sì thì đích thị là nó đấy. Các con chỉ cần chú ý là nhận ra nó ngay thôi.

Bảy con dê con đều đồng thanh thưa:

– Mẹ yêu dấu, chúng con nhất định sẽ cảnh giác, vì vậy mẹ hãy yên tâm đi vào rừng nhé!

Dê mẹ vui vẻ kêu be be mấy tiếng rồi cũng yên trí bắt đầu lên đường vào trong rừng. Nhưng dê mẹ đi chưa được bao lâu thì cửa nhà có người gõ và gọi rất to:

– Ra mở cửa nào, những đứa con yêu dấu của mẹ, mẹ về rồi đây, còn mang theo rất nhiều quà cho các con này.

Mấy con dê con ở trong nhà nghe thấy ngoài cửa có tiếng gọi khàn ồ ồ thì ngay lập tức nhận ra được đấy là con chó sói giả dạng mẹ mình. Đám dê con liền đáp lại:

– Bọn tao sẽ không mở cửa cho mày đâu, mày không phải là mẹ của bọn tao, vì giọng nói của mẹ tao thanh trong rất dễ thương, còn giọng nói của mày cứ khàn ồ ồ, mày chính là con chó sói xấu xa rồi.

Vậy là sói ta lại chạy ra chỗ hàng xóm, nó mua cục phân rất to ăn vào để giọng nói được thanh. Sau đó nó lại trở lại căn nhà của đám dê, nó gõ cửa rồi gọi vào:

– Ra mở cửa nào, những đứa con yêu dấu của mẹ, mẹ về rồi đây, còn mang theo rất nhiều quà cho các con này.

Khi con sói vịn chân nó lên trên cửa sổ, đám dê con trong nhà liền nhận ra và lại đồng thanh đáp lại:

– Bọn tao sẽ không mở cửa cho mày đâu, mày không phải là mẹ của bọn tao, vì chân mẹ bọn tao không có đen sì như chân mày đâu, mày chính là con chó sói xấu xa rồi.

Lần này chó sói chạy tới chỗ bác thợ hàng bánh mì và nói với bác:

– Nay bác thợ, chân tôi không may vấp bị thương rồi, bác có thể làm ơn mà đắp cho tôi ít bột nhão được không?

Bác thợ hàng bánh mì tốt bụng liền đắp vào chân chó sói ít bột nhão. Xong xuôi sói ta lại chạy tới chỗ nhà bác thợ xay bột, nó nói với bác thợ:

– Nay bác thợ, bác làm ơn hãy rắc cho tôi ít bột trắng lên phần chân đã đắp bột nhão của tôi được không?

Bác thợ xay bột nhìn nó rồi nghĩ thầm: “Con chó sói này chắc chắn đang định lừa ai đó đây”. Nghĩ vậy nên bác thợ liền từ chối yêu cầu của nó. Nhưng con chó sói lại hăm dọa bác:

– Nếu như bác không rắc bột lên cho tôi thì tôi lập tức ăn thịt bác.

Bác thợ xay bột nghe sói nói vậy thì lấy làm sợ hãi lắm, không còn cách nào khác bác đành phải rắc lên chân của nó phần bột màu trắng nó muốn.

Và con chó sói quỷ sứ ấy lại mon men đến cửa nhà của đàn dê con một lần nữa, nó gõ cửa rồi gọi to:

– Ra mở cửa nào, những đứa con yêu dấu của mẹ, mẹ về rồi đây, còn mang theo rất nhiều quà trong rừng cho các con này.

Đám dê con trong nhà liền nói:

– Để cho chúng con xem chân mẹ nào, xem có phải là mẹ thân yêu của chúng con không?

Chó sói cũng không ngần ngại đặt luôn chân mình lên trên cửa sổ. Khi đám dê con trong nhà nhìn thấy chân màu trắng thì yên trí nghĩ rằng đúng là mẹ chúng đã về thật rồi nên mới mở cửa. Không ngờ rằng kẻ tới lại là con chó sói nham hiểm. Đàn dê con thấy chó sói thì vô cùng hoảng sợ, chúng lập tức chạy toán loạn tìm chỗ để trốn. Có một con dê chui ngay dưới gầm bàn, và con thứ hai thì lại chui vào trong gầm giường, đến con thứ ba lại chui vào trong lò, còn con thứ tư thì lại ẩn nấp ở trong bếp, đến con thứ năm thì nó lập tức chui vào trong tủ, và con thứ sáu chỉ biết chạy vào phía sau cái chậu giặt quần áo để trốn, nhưng con thứ bảy lại chui hẳn vào trong chiếc hộp của hồng hồ quả lắc ở trên tường.

Tuy nhiên chó sói đều có thể tìm ra chỗ trốn của đám dê con. Nó cũng không mất thời gian lựa chọn, bắt được con nào thì nó lập tức nuốt chửng con ấy, hết con này đến con khác. May mắn sao chú dê con nhỏ nhất đang nấp ở trong chiếc đồng hồ quả lắc là sói ta không tìm ra nổi.

Sau khi cơm thềm ăn của mình đã được thỏa mãn, chó sói lúc này mới khệnh khạng vác theo cái bụng căng trong đi ra ngoài cánh đồng trồng cỏ tươi xanh, nó tìm lấy một gốc cây cổ thụ có bóng mát để nghỉ ngơi, chỉ một lát là ngủ thiếp đi.

Không lâu sau đó thì dê mẹ kiếm ăn trong rừng sâu cũng trở về nhà. Nhưng nó chỉ biết kêu trời một tiếng, cảnh vật xung quanh khiến nó nhìn mà xót hết cả lòng, cửa nhà thì mở toang, trong nhà bàn ghế đều đổ ngã lỏng chỏng và ngổn ngang cả, chậu giặt quần áo cũng vỡ tan tành, còn chăn gối thì vương vãi ở khắp nơi. Mà dê mẹ tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng con dê con nào.

Dê mẹ cứ thế khản giọng gọi tên của từng đứa, nhưng cũng không thấy con nào trả lời cả. Nó cứ gọi mãi cho đến tên của con dê út, lúc này nó nghe thấy có tiếng thưa khe khẽ ở đâu đó:

– Mẹ thân yêu, con đang trốn trong chiếc hộp đồng hồ quả lắc treo ở trên tường đây!

Dê mẹ lập tức chạy tới để bế con ra khỏi chiếc hộp đồng hồ. Sau đó dê con liền kể lại cho mẹ mình nghe mọi chuyện xảy ra, việc chó sói đến như thế nào và ăn thịt các anh của nó ra sao.

Dê mẹ mất con thì than khóc vô cùng thảm thiết, cùng một lúc mà nó mất đi cả sáu đứa con yêu quý, nó cứ than khóc mãi cho sáu đứa con đáng thương xấu số. Nó vô cùng đau buồn nhưng vẫn cứ chạy đi tìm con, con dê út cũng chạy theo phía sau dê mẹ tìm kiếm các anh trai.

Khi hai mẹ con tới được chỗ đồng cỏ thì dê mẹ trông thấy con sói đang phơi bụng nằm ngủ dưới gốc cây cổ thụ, nó ngủ ngáy đến mức làm rung cả những cành lá trên cây. Dê mẹ quan sát chăm chú khắp nơi trên người con chó sói, nhìn thấy bụng của nó căng phè, lại hình như động đậy và phập phồng nữa. Vì vậy dê mẹ liền nghĩ tới:

– Trời ạ! Không lẽ mấy đứa con của tôi đã bị con sói gian ác nuốt chửng cho bữa tối mà vẫn còn sống được sao?

Thấy có hy vọng, dê mẹ lập tức sai con dê út của mình chạy về nhà rồi đem kéo cùng kim chỉ tới. Nhân lúc chó sói ngủ say như chết, dê mẹ liền rạch bụng của nó ra, khi dê mẹ rạch chưa hết nhát kéo đầu tiên thì đã có một con dê con thò đầu ra ngoài. Dê mẹ tiếp tục rạch bụng chó sói và sáu con dê con cứ nối đuôi nhau mà nhảy ra bên ngoài, tất cả đều còn sống, cũng không có một chút xây xước nào. Bởi vì con chó sói quá háu ăn, khi bắt được đám dê con nó cứ thế nuốt chửng chứ chẳng kịp nhai cái nào. Điều này làm cho dê mẹ vô cùng mừng rỡ.

Cả đám dê con thấy mẹ thì mừng lắm, chúng vây quanh ôm hôn rồi vuốt ve mẹ của mình, cứ thế rồi lại nhảy tung tăng ăn mừng. Dê mẹ lại bảo với đàn con của mình:

– Bây giờ mấy con hãy nghe lời mẹ, chạy đi tìm đến đây những viên đá to nhất, mẹ sẽ nhét vào trong bụng con quái vật xấu xa độc ác này nhân lúc nó vẫn còn ngủ say.

Bầy con dê con lập tức vâng lời, chạy đi tha những viên đá rất to về. Và dê mẹ nhét tất cả chỗ đá con mình kiếm được vào trong bụng của chó sói. Nó cũng không quên dùng kim chỉ khâu phần bụng chó sói mình rạch khi nãy. Dê mẹ nhanh tay đến mức chó sói ngủ say không hề hay biết, cũng chẳng cựa mình lấy một cái.

Và khi chó sói đã ngủ được một giấc đầy, nó liền thức dậy. Hiện tại thì nó cảm thấy cổ họng nó khát khô hết cả rồi, bởi vì trong bụng nó lúc này đã bị nhét đầy đá. Vì vậy nó liền đi tìm suối để uống nước. Khi nó nhô mồm dậy, chỉ nhúc nhích có một chút thì đồng đá trong bụng cứ đè lên nhau rồi tạo ra những tiếng lạo xạo khó hiểu. Bây giờ thì chó sói mới giật mình kêu lên:

– Cái gì đang lạo xạo lộn xộn mà chạy ở trong bụng của ta thế nhỉ? Ta tưởng trong đó là sáu con dê non chứ nhỉ? Sao bây giờ bụng ta lại chứa toàn những đá hòn thế này?

Khi nó khệ nệ vác được cái bụng của mình ra đến bờ xuống, nhưng khi vừa cúi xuống để uống nước thì đồng đá trong bụng nặng đến mức kéo nó ngã luôn xuống suối. Bởi vì đá quá nặng nên nó chết đuối ngay, cũng không có cơ hội kêu một tiếng.

Lúc đó bầy con dê con trông thấy thì chạy tới và reo lên âm ỉ:

– Con chó sói gian ác đã chết rồi! Con chó sói gian ác đã chết rồi!

Và chúng cùng với dê mẹ vui sướng nhảy múa khắp bên bờ suối.

Ba chú heo con

Ngày xưa có 1 bà mẹ heo sinh được ba chú heo con. Ba chú heo hay ăn nên lớn rất nhanh, khi thấy những đứa con của mình cũng đã lớn, bà mẹ heo mới nói với 3 chú heo con rằng:

“Các con giờ cũng đã lớn cả rồi, không còn bé bỏng như ngày xưa nữa. Giờ cũng là lúc ta cho các con ra đi và các con phải tự xây cho mỗi đứa một căn nhà. Nhưng các con phải cẩn thận, đừng để gặp chó sói mà nó bắt ăn thịt”

Ba chú heo con bắt đầu lên đường, các chú tự bảo với nhau rằng: “3 anh em chúng ta phải cẩn thận, đừng để chó Sói bắt ăn thịt nhé”.

Đi được một đoạn đường thì 3 chú heo gặp một bác nông dân đang vác trên mình một bó rơm to. Ba chú heo đứng lại chào bác nông dân, Chú heo cả nói với bác: “Bác nông dân ơi, bác cho cháu bó rơm này nhé, cháu sẽ tự làm cho mình một ngôi nhà bằng rơm”.

Bác nông dân vui vẻ trả lời: “Cháu định làm một ngôi nhà bằng rơm thật sao cậu bé, được thôi ta cho cháu cả bó rơm này đó”.

Chú heo cả vui mừng lấy số rơm mà bác nông dân cho và dựng một ngôi nhà bằng rơm. Dựng xong chú nói: “Giờ ta đã có một ngôi nhà bằng rơm để ở, chó sói không bao giờ bắt được ta để ăn thịt nữa”

Chú heo thứ 2 nói: “Em sẽ tự mình làm một ngôi nhà chắc chắn hơn ngôi nhà bằng rơm của anh”

Chú heo út nói: “Em cũng vậy, ngôi nhà bằng rơm của anh rất mong manh, không thể chống lại được gió lớn, em cũng sẽ làm cho mình một ngôi nhà chắc chắn”

Chú heo thứ 2 và chú heo út tiếp tục lên đường còn chú heo cả thì ở lại với ngôi nhà bằng rơm vừa làm được. Đi được một đoạn đường thì 2 chú heo gặp một bác tiểu phu đang vác trên mình một bó cành cây lớn.

Chú heo thứ 2 nói với bác tiểu phu: “Bác tiểu phu ơi, bác cho cháu bó cây này, cháu muốn làm cho mình một ngôi nhà bằng những cành cây trên”.

Bác tiểu phu mỉm cười nói: “Được thôi cậu bé, bác cho cháu hết số cành cây này đó, nếu được cháu hãy thử dựng cho mình một ngôi nhà xem sao”.

Được bác tiểu phu cho hết số cành cây, chú heo thứ 2 liền dựng cho mình một ngôi nhà bằng cành cây, dựng xong chú nói: “Ngôi nhà bằng cành cây này nhìn trông chắc chắn hơn ngôi nhà bằng rơm của anh cả rất nhiều, giờ thì không có con sói nào ăn thịt được ta nữa”.

Chú heo út nói: “Em sẽ dựng cho mình một ngôi nhà vững chãi hơn ngôi nhà bằng cành cây của anh”.

Chú heo thứ hai hài lòng với ngôi nhà chú vừa làm xong và ở lại đó, giờ chỉ còn Chú heo út tiếp tục một mình bước tiếp trên cuộc hành trình. Đi được một đoạn đường, chú heo út gặp một bác thợ xây, trên chiếc xe bác đang kéo có rất nhiều viên gạch đỏ.

Chú chào bác thợ xây và nói:

– Bác ơi, bác cho cháu số gạch kia của bác, cháu muốn tự mình xây cho cháu một ngôi nhà bằng gạch đỏ.

Bác thợ xây cười và nói:

– Dĩ nhiên là được chú bé, cháu hãy lấy cho mình số gạch cháu thích.

Có gạch, chú heo út phải mất khá lâu sau mới xây xong được ngôi nhà cho mình, nhưng không sao vì thành quả của chú là một ngôi nhà khá vững chãi và chắc chắn. Chú ta nói:

– Với ngôi nhà này, thì chó sói sẽ không thể nào có thể ăn thịt ta được.

Thế rồi một hôm, có một con chó sói xuất hiện. Nó bước tới ngôi nhà được làm bằng rơm mà chú heo cả đã cất công xây dựng. Khi nhìn thấy chó sói, chú heo cả chạy vội vào căn nhà rồi đóng sập cửa lại. Con sói nói:

– Mày nghĩ với ngôi nhà yếu ớt này mà có thể ngăn cản ta ăn thịt mày sao.

Nói xong con sói gầm gừ thổi một cái thật mạnh, chiếc nhà bằng rơm yếu ớt đổ sập. Chú heo cả đã bị con sói ăn thịt một cách dễ dàng.

Hôm sau, con sói vẫn đi dọc theo con đường đó. Nó gặp ngôi nhà được làm bằng những cành cây khô của chú heo thứ hai. Chú heo thứ hai nhìn thấy con sói hoảng sợ chạy vào nhà vội vàng đóng kín cửa.

Con sói lại nói:

– Mày thật ngu ngốc, với cái nhà bằng cành cây khô này ta thổi phát thì nó bay, mày nghĩ mày thoát được sao.

Nói xong con sói ra sức thổi thật mạnh, ngôi nhà không chống đỡ được đổ sụp xuống, chú heo kẻ bị con sói ăn thịt một cách rất dễ dàng.

Vẫn tiếp tục theo con đường đó, đến hôm sau thì nó gặp ngôi nhà bằng gạch của chú heo út. Chú heo út thấy con sói liền chạy thẳng vào nhà, chốt kín cửa. Con sói tiếp tục dọa dẫm:

– Mày không thoát được đâu, hai hôm trước tao đã thổi bay 2 ngôi nhà của hai con heo như mày và ăn thịt chúng nó. Giờ tao sẽ thổi bay nốt căn nhà của mày.

Nói xong con sói tiếp tục thổi dữ dội như hai lần trước, nhưng vì ngôi nhà được làm bằng gạch rất chắc chắn nên nó có cố sức thổi thì ngôi nhà vẫn vậy không hề đổ sập. Nó nghĩ: “Con heo này khá thông minh, để ăn thịt nó chắc chắn ta phải dùng phương pháp mềm mỏng”. Nó nói:

– Đây chú heo con, sáu giờ sáng ngày mai, ta với chú sẽ đi đến trang trại của ông Smith, ở đó chúng ta sẽ lấy được những củ cải tươi ngon nhất để nấu cho chúng ta một bữa tối ngon lành.

“Oh! Vậy thì tốt quá, tôi rất thích”, chú heo con nói. Nhưng với trí thông minh của mình, chú heo út biết thừa rằng con sói chỉ lừa mình hòng muốn ăn thịt mình mà thôi.

Chính vì thế, sáng ngày hôm sau, 5h chú heo út đã đi tới trang trại của ông Smith, sau khi lấy cho mình rất nhiều củ cải ngon, chú quay trở về nhà trước lúc 6 giờ. Và đúng như con sói hôm qua đã nói, 6 giờ nó sang gõ cửa nhà chú heo con. Thấy tiếng gõ cửa, biết con sói đến chú nói:

Tôi đã đến trang trại của ông Smith và đã mang về cho mình một giỏ đầy củ cải thơm ngon để chuẩn bị cho bữa tối.

Con sói rất bức tức nhưng nó vẫn tỏ ra rất mềm mỏng:

– Vậy thì sáng mai, tôi sẽ cùng bạn đi tới vườn táo của nhà ông Brown, chúng ta sẽ xin ông những quả táo thật đỏ tươi.

- “Vậy à, thế thì tốt quá, tôi cũng rất thích ăn táo”, chú heo con nói.

Sáng hôm sau, chú heo con đã dậy sớm lúc 4 giờ để tới vườn táo ông Brown, trong lúc trèo lên cây đang hái táo, con sói từ đâu bỗng thành linh xuất hiện ngay dưới.

Chú heo út vô cùng sợ hãi, nhưng chú vẫn bình tĩnh giả vờ như không có gì nói với con sói:

– Tôi vừa hái được một trái táo rất ngon và mọng nước, tôi ném cho ông ăn thử nhé.

Chú ném trái táo xuống, trái táo lăn tròn ra xa, con chó sói chạy theo nhặt lấy trái táo. Nhân cơ hội đó, chú heo tuột xuống khỏi cây, chạy một mạch thật nhanh về nhà và đóng cửa lại.

Con sói biết mình đã mắc mưu chú heo con, nó bực tức lắm nhưng nó vẫn cố tình ra về bình thường. Nó đi tới nhà chú heo con và nói:

– Nay heo con, nếu bạn thích đi hội chợ thì chiều nay 4 giờ tôi sẽ tới dẫn bạn đi, ở đó có rất nhiều trò chơi vui lắm như đánh đu, cưỡi ngựa xoay vòng.

“Oh, thế thì vui lắm nhỉ, tôi rất thích”, chú heo con nói.

Thế là 2 giờ chiều, chú heo con đi đến hội chợ, chú rất thích thú với những trò chơi vui nhộn tại đây. Sau khi chơi thỏa thích, chú mua cho mình một thùng đựng bơ, cái thùng mà trông nó giống như là một chiếc thùng đựng rượu lớn.

Chú heo con trở về nhà, trên đường về nhìn từ xa chú thấy chó sói đang đi lên đồi. Chú hoảng quá nhảy vào trong thùng đựng bơ. Chiếc thùng lăn nhanh xuống dốc húc con sói ngã nhào ra đất. Con sói choáng váng không biết cái gì húc vào mình tưởng có cái gì nguy hiểm nên nó sợ quá chạy thục mạng

Xuống cuối dốc, chú heo con nhảy ra khỏi thùng bơ và vác nó trở về nhà.

Ngày hôm sau, chó sói lại tới gõ cửa nhà chú heo con. Nó nói:

– Bạn heo ơi, hôm qua tôi đang đi lên đồi thì bị một cái gì đó lăn xuống húc mạnh. Tôi đau quá nên không đi hội chợ được cùng bạn, chiều nay mình lại đi nhé.

“Ha Ha” heo con cười và nói:

– Là tôi húc đó, tôi nằm trong cái thùng đựng bơ.

Khi sói nghe thế vậy nó tức sôi máu, nó nói lớn:

– Được rồi, tao sẽ ăn thịt mày, tao sẽ leo lên chiếc ống khói và tụt xuống ăn thịt mi, hãy đợi đây.

Con chó sói leo lên mái nhà, nó theo đường ống khói chui vào trong. Nhưng bên trong nó không ngờ rằng chú heo con đã nấu một nồi nướg sôi thật to chờ nó ở dưới. Con sói ngã mạnh vào nồi chết luôn.

Thế là đáng đời con sói! Còn chú heo út đã thoát nạn vì chú quá thông minh!

Bà chúa Tuyết

Xưa có một người đàn bà góa chồng có 2 cô con gái, một người là con đẻ còn một người chỉ là con chồng. Hai cô con gái thì tính nết và sắc đẹp hoàn toàn đối lập nhau, cô con nuôi thì chăm chỉ siêng năng, người lại rất xinh đẹp, cô con đẻ thì vừa xấu xí, vừa lười nhác. Bà mẹ thì cưng chiều cô con gái xấu xí hơn vì đó là con đẻ của bà ta. Do vậy, tất cả mọi việc trong nhà đều đến tay cô con nuôi, cô vì quá bận rộn với nhiều việc trong nhà nên lúc nào áo quần cũng lấm lét, chân tay mặt mũi thì nhọ nhem giống như cô Lọ Lem trong gia đình.

Hàng ngày cô bé đáng thương ấy phải ra ngồi ở con đường gần giếng kéo sợi, số lượng sợi cô phải kéo hàng ngày nhiều đến mức tay cô máu chảy rỉ ra. Có lần máu chảy ra sợi bông nhiều quá, để làm sạch sợi, cô cúi xuống giếng để rửa, không may cô tuột tay để rơi ống sợi xuống giếng. Cô khóc lóc và chạy về xin lỗi và kể lại chuyện không may mắn đó với bà dì ghẻ. Bà dì ghẻ nghe xong mắg cô xối xả thậm tệ, rồi nhủ tâm bảo cô:

– Mày đánh rơi ống sợi xuống giếng thì mày phải xuống đó mà lấy nó lên!

Cô bé đành phải chạy ra giếng, cô không biết phải làm thế nào. Trong lúc tinh thần quá sợ hãi, cô đành phải liều mình nhảy xuống giếng để mò ống sợi. Cô ngất lịm đi, khi cô hồi tỉnh và mở mắt ra thì cô thấy mình đang nằm trên một cánh đồng cỏ rất đẹp, các bông hoa nở rộ thi nhau đua sắc dưới ánh nắng vàng ươm của mặt trời. Cô đứng dậy bước đi trên đồng cỏ xanh mượt, cô đi băng

qua đồng cỏ thì cô thấy một lò nướng bánh, trong lò đầy ắp bánh mì đã được nướng chín, bánh mì gọi cô:

– Cô gái xinh đẹp ơi, cô làm ơn hãy nhanh tay kéo chúng tôi ra! Hãy kéo chúng tôi ra kéo chúng tôi sẽ bị cháy hết, chúng tôi đã được nướng chín hết cả rồi.

Cô gái tiến lại gần lò bánh, cô lấy chiếc xẻng gần lò lấy hết số bánh ra, sau đó cô lại đi tiếp. Trên đường đi cô gặp một cây táo sai trĩu quả, cây gọi cô:

– Cô gái ơi, cô hãy rung tôi đi, cô hãy rung để những trái táo rụng xuống, táo chúng tôi đã chín hết cả rồi.

Thấy táo nói vậy, cô bé dùng tay ôm vào thân cây và rung, cô rung cho đến khi trên cây không còn một trái táo nào. Sau đó cô xếp hết những trái táo chín ngọt mọng thành đống rồi lại bước tiếp.

Sau cùng cô bé tới một căn nhà nhỏ, cô gõ cửa, một bà cụ răng to khách ghé đầu ra, nhìn thấy bà cô sợ hãi bỏ chạy. Bà cụ gọi cô bé lại rồi bảo:

Cô cháu gái! Đừng sợ, hãy ở đây với bà, cháu chỉ cần làm việc siêng năng chăm chỉ giúp bà, thì cháu sẽ có tất cả những gì cháu muốn. Cháu hãy dọn giường nằm của bà thật chu đáo, cháu nhớ rũ giường thật cẩn thận, mỗi khi có lông bay ra thì hạ giới mới có tuyết rơi. Bà chính là bà chúa tuyết đây cháu.

Nghe bà cụ nói giọng hết sức đầm ấm và gần gũi, cô bé bằng lòng ở lại cùng bà cụ. Hằng ngày, cô bé rất chăm chỉ dọn dẹp, cô làm theo đúng như lời bà dặn, rũ giường thật mạnh để có lông bay ra như là những bông tuyết trắng xóa. Thấy cô bé ngoan ngoãn chăm chỉ, bà dành cho cô bé một cuộc sống rất thoải mái và sung sướng, bà không khi nào nặng lời với cô bé, ngày nào cô bé cũng được ăn uống rất ngon lành. Ở với bà chúa tuyết được một thời gian, cô bé cảm thấy trong lòng mình tràn ngập nỗi buồn. Thời gian đầu, cô cũng không biết là tại sao mình buồn nữa nhưng về sau cô bé mới biết là do mình nhớ nhà. Mặc dù, ở với bà chúa tuyết, cô rất sung sướng và đầy đủ, công việc cũng không có gì là

khó nhọc nhưng cô vẫn rất muốn được trở về nhà. Nỗi nhớ nhà càng ngày càng dâng cao, thế rồi một ngày cô thưa với bà chúa tuyết:

Thưa bà, cháu nhớ nhà quá, dù khi còn ở dưới hạ giới, cháu không có được một cuộc sống đầy đủ như ở nơi đây nhưng cháu cũng không thể ở lâu hơn được nữa, cháu muốn xin phép bà cho cháu được trở về nhà, về với những người thân thuộc của cháu.

Bà chúa tuyết nói với cô bé:

– Nếu cháu muốn về thì bà cũng vui lòng. Vì cháu đã làm việc rất chăm chỉ giúp bà, vậy để chính bà tiễn cháu về nhà.

Bà chúa tuyết cầm tay cô bé và dắt cô bé tới một chiếc cổng. Chiếc cổng mở ra, khi cô bé vừa bước chân lên thềm cổng thì bỗng có một trận mưa vàng rơi xuống phủ kín người cô bé.

Bà chúa tuyết nói:

– Đây chính là phần thưởng bà tặng cháu vì cháu rất ngoan ngoãn và chăm chỉ.

Rồi bà đưa cho cô bé ống sọt mà cô đã lỡ tay để tuột nó rơi xuống giếng.

Sau đó bà đóng cổng lại, cô bé trở lại trần gian và đứng cách nhà dì ghê không xa. Khi cô bước tới sân thì con gà trống đậu trên hàng rào gáy:

“Ki rơ ri ki

Gái vàng, gái bạc nhà ta đã về.”

Thấy cô bước vào nhà, trên người đầy vàng lấp lánh, hai mẹ con dì ghê niềm nở đón tiếp. Cô kể lại chuyện mình cho hai mẹ con dì ghê nghe, dì ghê nghe xong bày cách cho cô con gái xấu xí lười biếng của mình cũng được gặp bà chúa tuyết để có đầy vàng như vậy.

Cô ta cũng ra cạnh bờ giếng để guồng sợi, tự mình lấy kim chọc vào đầu ngón tay, khua cả bàn tay vào bụi gai để ống sợi đỏ thẫm máu. Sau đó cô ta vứt ống sợi xuống giếng và lao mình xuống dưới. Đúng như lời người chị kể, đầu tiên cô ta cũng gặp một cánh đồng cỏ đẹp đẽ, cô ta tiếp tục bước theo con đường mòn.

Khi cô ả tới lò bánh mì, bánh mì kêu lên:

– Cô gái ơi, hãy kéo chúng tôi ra, kéo chúng tôi cháy mất, tất cả chúng tôi đã được nướng chín xong rồi.

Cô ả với bản tính lười biếng nên nói rảo một câu:

– Kệ chúng mày, tao không rảnh mà làm việc đấy, bản quần áo tao.

Tiếp tục cô ta vẫn đi thẳng, và như người chị cô ta lại gặp một cây táo. Táo nói:

– Này cô bé, hãy rung tôi đi, chúng tôi chín hết cả rồi.

Cô ả đáp lại:

– Mày chín thì kệ mày, tao rung để táo rơi vào đầu tao ả.

Xong cô ta tiếp tục đi.

Cuối cùng đúng như lời người chị kể, cô ta cũng tới nhà bà chúa tuyết. Do biết được trước hình dáng của bà nên cô ta không hề tỏ ra sợ hãi, cô ả nhận lời ở lại giúp việc cho bà ngay, đúng như ý định cô ta đang mưu tính.

Ngày đầu tiên, cô ta cũng tỏ ra làm việc rất chăm chỉ, vì động lực là số vàng sẽ được tặng. Nhưng tới ngày thứ hai, bản chất lười biếng đã bắt đầu dần hiện, sang tới ngày thứ 3 thì nó đã hiện hẳn. Cô ả không thềm dậy sớm, không dọn giường cho bà, không rũ giường để lông bay ra. Những công việc này đáng nhẽ cô phải làm hàng ngày vì đã nhận lời giúp bà.

Dần dần bà chúa tuyết cũng cảm thấy chán nản, rồi cho cô trở về trần gian. Cô ả mừng thầm vì nghĩ lúc trở về vàng sẽ đánh đầy người cho xem. Bà chúa tuyết dẫn cô tới chiếc cổng, nhưng khi vừa bước lên thêm, cô ả không thấy trận mưa vàng nào cả, chỉ thấy một trận mưa nhựa thông ập xuống khắp người. Bà chúa tuyết nói:

Đây là phần thưởng cho sự lười biếng và gian xảo của con

Sau đó bà đóng cổng lại

Khi cô ả tới nhà, trên người phủ đầy nhựa thông, con gà trống đứng trên bờ rào thấy cô ả cất tiếng gáy:

“Ki kơ ri ki,

Gái dơ, gái bẩn nhà ta trở về.”

Kể từ khi ấy, nhựa thông dính chặt trên người cô ta suốt đời, không có cách nào gỡ ra được.

Chú lính chì dũng cảm

Ngày xưa, có hai mươi lăm anh lính chì, họ là anh em ruột, vì họ được đúc ra từ một cái muỗng chì cũ. Họ mang trên vai mỗi người một cây súng trường, mặc bộ quân phục xanh nẹp đỏ rất oai vệ, và đứng trong tư thế nghiêm, mắt nhìn thẳng phía trước. Tiếng nói mà các anh lính chì nghe lần đầu tiên trong đời, là khi chiếc hộp được khai ra, một em bé nhìn thấy các anh, đã vỗ tay reo lên thích thú: “Các chú lính oai quá!” Hôm đó là ngày kỷ niệm sinh nhật của em, và em được tặng các anh lính chì.

Em bé chẳng mất nhiều thì giờ để sắp các anh lính chì lên bàn mình. Hai mươi lăm anh trông hoàn toàn giống nhau, trừ một anh chàng chỉ có một chân. Số là, anh này ra đời sau cùng, người thợ không đủ chì để cho anh có cả hai chân,

đành vậy! Tuy thế, anh lính cụt vẫn đứng nghiêm chỉnh trên một chân của mình như các anh kia, và cũng do thế mà anh ta sau này trở nên nổi tiếng hơn.

Trên chiếc bàn mà các anh vừa được đặt lên, có cơ mạn nào là đồ chơi đẹp mắt; nhưng vật làm các anh chú ý nhất là tòa lâu đài bằng giấy cạc tông rất huy hoàng và tỉ mỉ. Bạn có thể nhìn qua những khung cửa sổ bé xíu để thấy bên trong. Bên ngoài là hàng cây nhỏ bao quanh một miếng kính soi giả làm hồ nước, mặt hồ phản chiếu hình những con thiên nga bằng sáp đang bơi lội trên đó. Nhìn chung, cảnh trí rất nên thơ, nhưng vật xinh xắn nhất là một cô bé đứng ở cửa tòa lâu đài. Cô bé cũng được cắt bằng giấy bìa, cô mặc bộ váy bằng voan mỏng, có sợi đăng ten màu xanh quanh vai áo. Cô đứng xoè hai tay ra trong một tư thế đang múa ba lê. Cô là một nữ vũ công mà một chân cô giơ cao lên khuất phía sau làm anh lính chì tưởng cô cũng bị cụt chân như mình.

“Phải chi ta lấy được cô bé này làm vợ.” Anh nghĩ, “Nhưng cô ta trông sang trọng quá; cô ở trong tòa lâu đài, còn ta chỉ có chiếc hộp mà chen chúc những hai mươi lăm anh em. Ta chẳng có chỗ xứng đáng cho nàng; nhưng được thôi, ta sẽ làm cho nàng dần thích nghi.” Anh dựa người ra trên một chiếc hộp khác, thoải mái nhìn ngắm cô nàng kỹ hơn, trong khi cô vẫn cứ múa trên một chân mà vẫn giữ thăng bằng.

Đến tối, cậu bé cắt các anh lính vào hộp đây lại, để sót anh lính cụt chân; cả nhà đi ngủ. Bây giờ mới là lúc các đồ chơi sống lại và cùng nhau vui đùa; chúng thăm viếng trò chuyện với nhau, đám này thì chơi banh, đám kia thì vật lộn, ôi thôi đủ thứ vui náo nhiệt. Từ trong hộp, các anh lính chì nghe tiếng ồn ào, đâm ra nào nức tìm cách chui ra, nhưng họ không làm sao mở được nắp hộp. Trên bàn, mọi vật đang nhảy múa, nhào lộn, ngoài hai nhân vật vẫn cứ đứng yên lặng từ trước đến giờ, đó là cô vũ nữ và anh lính chì cụt chân bị cậu bé bỏ quên. Cô nàng vẫn ở trong tư thế múa ba lê, với một chân nhón lên và một chân khác hất về phía sau; anh lính chì cũng đứng trên một chân đăm đăm nhìn cô nàng một cách say mê.

Thình lình, chuông đồng hồ gõ mười hai tiếng, báo hiệu nửa đêm. Pốp! một tiếng động vang lên. Một chiếc hộp bật mở ra, lò xo bung lên, hiện ra một chú quỷ đen nhỏ xíu.

“A! Tên lính chì! Mi để mất mũi đầu mà không né ta ra hử?” Tên quỷ hách dịch hỏi.

Anh lính giả ngơ không thèm trả lời.

“A! Tay này ngon nhỉ! Để sáng mai mày biết sẽ biết tay ta.” Con quỷ dọa.

Đến sáng hôm sau, cậu bé thức dậy lật đật lôi các anh lính chì ra sắp trên thành cửa sổ. Chẳng biết có phải do lời nguyên rủa của con quỷ đen tối qua, hay vì một ngọn gió vô tình, cửa sổ bật mở, anh lính chì cụt chân rơi xuống đất từ căn phòng ở trên tầng lầu ba.

Thật là khủng khiếp cho anh, anh chúi đầu xuống đất, may có chiếc nón lính đỡ cho anh khỏi vỡ sọ, cái chân độc nhất chia thẳng lên trời. Cậu bé và tên tớ trai chạy xuống lầu tìm anh, nhưng chúng không trông thấy được, vì anh bị kẹt giữa hai phiến đá lót đường. Phải chi anh chịu khó lên tiếng, may ra cậu bé đã cứu được; nhưng anh lính này tôn trọng kỷ luật nhà binh, không thể la lên khi đang ở trong tư thế nghiêm chỉnh.

Trời bỗng đổ mưa, càng lúc mưa càng lớn hạt. Nước chảy thành dòng dọc theo ven đường. Khi mưa tạnh, có hai cậu học trò tình cờ đi qua đó.

“Ê! coi kìa! Có một anh lính chì! Để ta nhặt lên chơi.” Chúng xé giấy tập, xếp thành một con thuyền và đặt anh lính chì vào đó, xong thả cho trôi theo dòng nước. Chúng vừa chạy theo vừa vỗ tay khoái trí.

Trời đất thiên địa ơi, sóng gió chi mà dữ thế. Mưa thì cứ lai rai từng chập. Con thuyền trôi trành muồn lật nhiều lần, và có lúc xoay tròn quanh xoáy nước. Anh lính chì sợ chết khiếp, nhưng vẫn phải tỏ ra dũng cảm; anh không hề biểu lộ ra mặt mà vẫn chững chạc đứng với cây súng trường trên vai như đang thi

hành lệnh gác. Chiếc thuyền giấy bỗng chui vào một con đường hầm tăm tối, có lẽ cũng tối như trong chiếc hộp của anh.

“Ta đang ở đâu thế này?” Anh nghĩ. “Chắc là con quỷ đen nó ám hại mình! Phải chỉ có cô nàng ở với ta trên chiếc thuyền này thì dù có chui xuống địa ngục ta cũng cam lòng.”

Một con chuột cống từ đâu chui đến.

“Đưa coi giấy thông hành? Có không thì bảo?”

Anh lính im lặng, nắm chặt báng súng; thuyền cứ trôi, con chuột chạy theo sát phía sau, nó nghiêng răng tru lên: “Chặn nó lại, chặn lại, tên gián điệp không có giấy thông hành, nó lại chẳng biết mật khẩu.”

Giòng nước trôi nhanh hơn đẩy thuyền đi xa, anh lính đã thấy ánh sáng ở cuối đường hầm, nhưng cùng lúc anh nghe những tiếng gầm vang dội, tiếng gầm khủng khiếp đủ cho những kẻ bạo gan nhất cũng phải rùng mình. Bạn thử tưởng tượng coi! Nơi cuối hầm, dòng nước thông ra một cái vịnh lớn, nước ở đây tuôn ra như một cái thác, ai mà chịu đựng nổi bị phóng nhào xuống với một tốc độ khủng khiếp thế.

Anh lính chỉ lo sợ nhìn miệng cống càng lúc càng gần mà không sao dừng thuyền lại được. Chiếc thuyền nhào xuống thác nước; anh lính cố hết sức mình đứng thật vững chờ việc gì tới sẽ tới.

Thuyền quay đi mấy vòng rồi rơi tồm xuống, nước tràn ngập khoang thuyền kéo nó chìm dần xuống đáy vực. Anh lính đứng bất lực nhìn nước ngập dần từ chân cho đến cổ. Cuối cùng nước tràn qua đầu anh. Trong phút cuối cùng đó, anh nghĩ đến cô vũ nữ xinh đẹp mà anh không bao giờ còn gặp lại, bên tai anh như có tiếng hát một khúc quân hành,

Ngày bao hùng binh tiến lên....

Bờ cõi vang lừng câu quyết chiến...

Thuyền chìm hẳn, và anh lính chì đáng thương đang chơi vơi giữa màn nước thì một chú cá bơi đến, đớp trọn anh vào bụng.

Trong bụng cá tối ời là tối, vả lại nó chật quá, chẳng cọ quây gì được. Anh lính chì vẫn nghiêm trang giữ đúng tư thế người lính gác. Hồi lâu, anh cảm thấy như con cá quẫy mạnh mấy cái rồi bất động, mắt anh bỗng loá lên vì một tia sáng rọi vào. Lần nữa, anh lính thấy lại ánh sáng mặt trời, anh nghe có tiếng nói: “Một anh lính chì!”

Hoá ra chú cá bị sa lưới, bắt mang ra chợ bán. Một chị sen mua cá, đem về làm thịt, vừa mổ bụng ra thì bắt gặp anh lính của chúng ta. Chị ta móc anh chàng ra, đem khoe với mọi người và kể chuyện về cuộc phiêu lưu kỳ thú của anh lính kết thúc trong bao tử con cá. Anh lính thì chẳng thấy vui và hạnh diện chút nào. Chị sen đem anh đặt lên bàn. Lạ thay, anh lính thấy lại cảnh vật cũ, cũng em bé chủ nhân của anh ngày nào, cũng những thứ đồ chơi xinh xắn và nhất là cô vũ nữ còn đứng múa một cách duyên dáng bên công tòa lâu đài bằng giấy bìa các tông.

Nàng vẫn đứng trên một bàn chân, hai cánh tay xòe ra, chân kia duỗi thẳng phía sau. Anh lính nhìn nàng và thấy đôi mắt nàng cũng nhìn lại mình, nhưng họ không nói với nhau một lời. Bỗng dưng, một đứa bé bạn cậu chủ nhà chụp lấy anh lính chì, không thêm giải thích lấy nửa lời, quăng anh vào trong lò sưởi đang cháy rực. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính tên quỷ lùn đã buông lời nguyên độc địa cho anh. Anh lính đứng giữa ngọn lửa, cháy sáng lên, anh thấy nóng bùng bùng. Anh chẳng phân định được là cái nóng của bếp lửa hay là nhiệt huyết trong tâm hồn anh. Màu da anh từ từ đổi từ xám sang đỏ hồng; anh vẫn đứng nhìn về cô vũ nữ và thấy cô nhìn anh. Sức nóng làm anh chảy tan ra thành chất chì lỏng nhưng anh vẫn cố giữ thân mình đứng thẳng băng, tay nắm chắc bóng súng.

Cửa chợt mở, một cơn gió thổi tung cô vũ nữ vào đồng lửa, áo quần cô bắt cháy và cả cô nữa, cô cũng cháy tiêu ra tro, bên cạnh anh lính chì đứng cảm.

Sáng sau, người tớ gái quét lò sưởi, tìm thấy một cục chì có hình dạng một trái tim nhỏ xíu nằm giữa đám tro tàn của cô vũ nữ.

Thỏ hồng cảnh chợ

Xưa thật xưa, trên hòn đảo nọ có rất nhiều động vật, chim chóc sinh sống, trong đó có gia đình nhà Thỏ Hồng. Khi Thỏ Hồng đến tuổi đi học, mẹ sắm cho Thỏ Hồng một chiếc cặp màu vàng thật xinh. Mỗi ngày, Thỏ Hồng phải băng qua một con suối nhỏ để đến trường. Thỏ Hồng rất xinh xắn, nhưng lại không hòa đồng chút nào. Nó tự đặt ra quy định là chỉ những bạn có cặp đẹp mới được chơi chung với nó. Cả lớp chỉ có Nhím Bông và Mèo Vàng có cặp đẹp nên được kết bạn với Thỏ Hồng.

Sau kỳ nghỉ hè, lớp học của Thỏ Hồng có thêm bạn Khi Nâu. Vui tính và nhiệt tình, Khi Nâu nhanh chóng kết bạn với mọi người. Một lần thấy nhóm Thỏ Hồng chơi đùa, Khi Nâu mon men đến xin chơi cùng, nhưng đáp lại chỉ là những cái lắc đầu:

Trông bạn xấu xí quá, lại không có cặp đẹp nữa. Bọn mình không thích chơi với bạn đâu.

Khi Nâu nghe vậy buồn lắm.

Một hôm, Thỏ Hồng tạm biệt hai cô bạn của mình là Nhím Bông và Mèo Vàng rồi ra về. Đi đến chiếc cầu gỗ bắc vào làng Thỏ Hồng mới phát hiện chiếc cầu đã bị cuốn trôi đi mất. Thỏ Hồng bèn chạy đi tìm Nhím nhờ giúp đỡ, Nhím bảo:

Tớ yếu lắm, chẳng giúp gì được cậu đâu.

Thỏ chạy sang nhà Mèo Vàng cũng bị từ chối:

Tớ chẳng biết giúp cậu thế nào.

Buồn bã và thất vọng, Thỏ Hồng đi ra bờ suối ngồi khóc. Đúng lúc ấy, Khỉ Nâu đi đến thấy vậy liền hỏi:

Có chuyện gì vậy, sao bạn ngồi đây khóc?

Thỏ Hồng vội kể cho Khỉ Nâu sự việc, nhưng không hy vọng là Khỉ Nâu sẽ giúp mình. Nào ngờ, Khỉ Nâu dăm chiêu một lúc rồi bảo:

Mình có cách này. Mình sẽ cõng bạn trèo lên cây, chuyển về phía đầu con suối. Ở đó một cây đa rất to, chúng ta sẽ men theo nhánh cây để qua bờ bên kia.

Thỏ Hồng gật đầu ngay lập tức. Hai người bạn nhanh chóng làm theo cách Khỉ Nâu bày để qua suối.

Khi đến bờ bên kia, Thỏ Hồng áy náy nói với Khỉ Nâu:

Tớ xin lỗi vì đã chê bai cậu và không cho cậu chơi cùng. Cậu đồng ý làm bạn với tớ nhé.

Khỉ Nâu xoa xoa đầu rồi vui vẻ đồng ý. Hai người bạn nắm tay nhau ra về và từ đó luôn khăng khít thân thiết.

Bài học cho bé: Bạn bè tốt không chỉ đến với bé trong những lúc vui chơi, mà còn sẵn sàng chia sẻ và giúp đỡ nếu bé gặp khó khăn. Vì thế khi chọn bạn, bé đừng chê bai vẻ ngoài xấu xí hay thua kém của bạn mà nên xem bạn có tốt tính hay không nhé.

Sự tích hoa cúc trắng

Ngày xưa có một cô bé sống cùng mẹ trong một túp lều tranh dột nát nhưng đó là một bé gái vô cùng hiếu thảo.

Ngày xưa có một cô bé sống cùng mẹ trong một túp lều tranh dột nát nhưng đó là một bé gái vô cùng hiếu thảo. Thật không may mẹ của cô bé lại bị bệnh rất nặng nhưng vì nhà nghèo nên không có tiền mua thuốc chữa, và cô bé vô cùng buồn bã.

Một lần đang ngồi khóc bên đường bỗng có một ông lão đi qua thấy lạ bèn dừng lại hỏi khi biết sự tình ông già nói với cô bé :

- Cháu hãy vào rừng và đến bên gốc cây cổ thụ to nhất trong rừng hái lấy một bông hoa duy nhất trên đó. Bông hoa ấy có bao nhiêu cánh thì tức là mẹ cháu sống được bằng đấy ngày.

Cô bé liền vào rừng và rất lâu sau mới tìm thấy bông hoa trắng đó. Phải khó khăn lắm cô mới trèo lên được để lấy bông hoa, nhưng khi đếm chỉ có một cánh hai cánh ba cánh bốn cánh. Chỉ có bốn cánh hoa là sao chứ? Chẳng nhẽ mẹ cô chỉ sống được bằng đấy ngày thôi sao? Không đành lòng cô liền dùng tay xé nhẹ dần từng cánh hoa lớn thành những cánh hoa nhỏ và bông hoa cũng theo đó mà nhiều cánh dần lên nhiều đến mức không còn đếm được nữa. Từ đó người đời gọi bông hoa ấy là bông hoa cúc trắng để nói về lòng hiếu thảo của cô bé đó dành cho mẹ mình.

Chim công và họa mi

Hôm ấy là một buổi sáng đẹp trời sau vài ngày mưa dầm dề. Nắng đùa nghịch trên những tàng cây và gió lao xao mơn man cành lá. Chim công cảm thấy vô cùng hứng khởi nên bước ra thăm lá nhảy một bài thật đẹp. Máy bạn sóc, thỏ, hươu nai... đều tấm tắc khen.

Phấn khích quá, chim công liền cất giọng hát, mắt nhắm nghiền khi giai điệu lên tới đoạn cao trào. Chợt chim công nghe có tiếng ho húng hắng, mở mắt ra thì nhìn thấy bác gấu. Bác bảo:

– Ta đang ngủ mà cháu làm ta giật mình tỉnh giấc. Ta nghĩ là cháu chỉ nên nhảy múa thôi chim công ạ!

Sóc chui vào hang từ khi công bắt đầu hát giờ mới ló đầu ra nói:

– Ừ, mình cũng chỉ thích nhìn cậu nhảy múa thôi, chứ hát thì phải có giọng như họa mi ấy. Yên nào, hình như bạn ấy đang hát kìa.

Quả là chim họa mi vừa cất giọng hát. Tiếng hát véo von, lay động, muông thú đều lắng nghe.

Sau khi yên lặng thưởng thức hết bài hát tuyệt vời của họa mi, cả bác gấu, sóc và các loài vật khác cùng vỗ tay. Bỗng nhiên, chim công rầm rứt khóc:

– Sao mà họa mi có giọng hát hay như thế khiến ai nấy đều ngưỡng mộ, còn giọng hát của tôi sao lại khủng khiếp đến mức ai cũng không muốn nghe. Ôi, tôi thật bất hạnh!

Vừa khi ấy, chúa tể của muôn loài xuất hiện, ngài hỏi chim công:

– Chim công này, họa mi có nhảy múa đẹp như con không?

Chim công đáp:

– Dạ không ạ!

Chúa tể mỉm cười:

– Đấy, ta đã ban cho mỗi loài một khả năng riêng. Chim công múa đẹp, họa mi hát hay, đại bàng có sức mạnh... Các con nên vui với những gì mình có hơn là khóc than vì điều mình không có nhé.

Dặn bé: Nếu như mỗi loài đều có khả năng riêng thì mỗi bé cũng có những ưu điểm đặc biệt mà bé khác không có. Bé hãy cố gắng phát huy những gì mình thích và có thể làm tốt. Đừng bao giờ buồn vì mình không làm được như bạn này, bạn kia bé nhé.

Sự tích ngày và đêm

Ngày xưa ngày xưa, Mặt Trăng, Mặt Trời và Gà Trống cùng sống với nhau trên trời. Mặt Trăng mặc cái áo màu trắng, Gà Trống đội một chiếc mũ màu đỏ. Mặt Trăng thích cái mũ đỏ của Gà Trống lắm. Một hôm, Mặt Trăng nói với Gà Trống:

- Chúng mình đổi áo và mũ cho nhau nhé!

Gà Trống đáp:

- Tớ không thích cái áo màu trắng của cậu. Tớ không đội mũ lấy áo đâu!

Mặt Trăng cứ gạ đổi mãi nhưng Gà Trống nhất định không chịu. Mặt Trăng liền giật mũ của Gà Trống và vứt xuống đất. Gà Trống vội bay xuống đất để nhặt mũ. Nhưng Mặt Đất tối đen nên Gà Trống không tìm thấy mũ. Gà Trống sợ nhớ tới Mặt Trời, Gà Trống liền ngửa cổ lên trời và cất tiếng gọi:

- Ô ó ó, Mặt Trời ơi! Mặt Trời ơi!

Mặt Trời vội vén màn mây nhìn xuống dưới đất. Những tia nắng rực rỡ tỏa sáng khắp nơi. Nhờ có ánh nắng Mặt Trời chiếu xuống, Gà Trống nhìn thấy cái mũ đỏ của mình mắc trên một cành cây. Gà Trống sung sướng bay lên cây để lấy chiếc mũ và đội lên đầu.

Gà Trống định bay về trời nhưng vì quá mệt nên không đủ sức cất cánh bay lên nữa. Gà Trống cất tiếng gọi:

- Mặt Trời ơi! Kéo tớ lên với!

Nhưng Mặt Trời không thể kéo Gà Trống lên được. Mặt Trời đành an ủi Gà Trống:

- Gà Trống ơi! Bạn hãy ở lại dưới mặt đất vậy. Buổi sáng sớm bạn hãy gọi “Ô ó ó... ! Mặt trời ơi!”, tôi sẽ thức dậy và trò chuyện với bạn nhé!

Từ đó trở đi, Gà Trống luôn dậy sớm và cất tiếng gáy “ò ó o” để đánh thức Mặt Trời dậy. Ở tít trên cao, Mặt Trời chiếu ánh sáng rực rỡ xuống Trái Đất và tạo nên ngày.

Còn Mặt Trăng thì cảm thấy rất xấu hổ vì đã đối xử không tốt với bạn Gà Trống. Vì thế, Mặt Trăng cứ đợi đến khi Mặt Trời lặn xuống phía bên kia rặng núi, Gà Trống lên chuồng đi ngủ mới dám xuất hiện. Người ta gọi lúc Mặt Trăng chỉ tỏa ánh sáng mờ mờ là đêm.

Vịt con cầu thả

Hôm đó trời đẹp, Vịt con ra sông chơi. Theo thói quen, nó cởi quần áo ra bỏ lung tung trên bờ mà không để cho gọn gàng, rồi nhảy ùm xuống nước bơi thỏa thích. Vì vứt khắp nơi nên lát sau quần áo bị nước cuốn trôi đi hết cả mà vịt con chẳng hề hay biết.

Bơi thật vui xong vịt con lên bờ thì không thấy quần áo đâu nữa. Làm sao về nhà được bây giờ, vịt con òa lên khóc. Nhìn xung quanh, vịt con thấy có mấy chiếc lá sen to, nó bèn nghĩ ra cách ngắt lá sen che đỡ lên người để về nhà.

Vịt con vừa ôm lá sen trước ngực vừa chạy về nhà. Chạy ngang bãi cỏ thì Thỏ nhìn thấy, nó phá lên cười.

- Lêu lêu xấu hổ, để hờ cả mông mà chạy long nhong.

Nghe Thỏ hát như thế, biết là Thỏ trêu mình, vịt con xấu hổ đến đỏ cả mặt. Nó bèn đi thật nhanh hơn để Thỏ không nhìn thấy mình nữa.

Đi ngang khu rừng, Khi ngồi trên cây trông thấy vịt con, nó cũng ôm bụng cười lăn lộn.

- Trời đất, vịt con không mặc đồ, gió thổi lá sen bay lòi cả mông kia. Ha ha!

Vịt con xấu hổ quá khóc to lên. Nó chạy thật nhanh cuối cùng cũng về được đến nhà. Gặp mẹ, vịt con tức tưởi kể cho mẹ nghe mọi chuyện. Mẹ Vịt tuy tội nghiệp nhưng cũng không nhịn được cười.

- Con đã biết tính cầu thả, bừa bãi gây ra những rắc rối như thế nào chưa. Từ nay con phải bỏ thói quen vứt quần áo lung tung đi nhé!

Vịt con vâng ạ rõ to.

Bài học cho bé: Bé cần tập cho mình tính ngăn nắp, gọn gàng, không vứt đồ đạc bừa bãi nhé!

Ba chú bướm

Dưới giàn hoa tường vi rực rỡ là nơi ở của rất nhiều loài bướm. Ở đó có ba chú bướm nhỏ là bướm vàng, bướm trắng và bướm hồng. Ba chú là anh em họ của nhau, lúc nào cũng yêu thương, khăng khít. Bất kể nơi nào có bướm vàng thì người ta cũng thấy có mặt hai chú bướm còn lại. Bố mẹ của cả ba rất yên tâm.

Một hôm, cả ba anh em đang nô đùa trên các khóm hoa thì trời bất ngờ đổ mưa. Thấy ở gần đó có một bông hoa Lily màu hồng thật to, ba chú bướm bay đến nhờ giúp đỡ:

– Chào cô, bọn cháu bị ướt mưa, không thể bay được nữa. Cô cho bọn cháu trú dưới cánh hoa của cô một lát nhé?

– Ôi, cô là hoa Lily hồng. Cô chỉ cho bướm hồng trú thôi.

Bướm hồng nghĩ đến chuyện hai người anh em trắng và vàng của mình không có nơi trú ngụ liền từ chối ngay, bay đi nơi khác.

Được một quãng ngắn, cả ba nhìn thấy một bông hoa tulip vàng rực rỡ, bèn ngỏ lời nhờ giúp đỡ:

– Chúng cháu chào bác tulip. Bác có thể cho ba anh em cháu trú một lát cho đôi cánh khô lại sẽ bay đi ngay không ạ? Hoa tulip từ chối ngay:

– Tôi màu vàng nên chỉ thích những người bạn cùng màu với mình thôi. Còn lại hai bạn bướm trắng và hồng đi nơi khác trú nhé!

Bướm trắng và bướm hồng đẩy bướm vàng vào bông hoa nhưng nó lắc đầu không chịu. Nó quyết tâm không bỏ rơi anh em.

Ba chú bướm lại tiếp tục bay đi tìm nơi trú mưa. Lần này thì cả ba chú trông thấy một bông hồng trắng muốt. Cả bọn lại lên tiếng nhờ giúp đỡ, nhưng cô hồng trắng cũng không thể giúp vì cánh hoa của cô quá bé. Thế là cả ba chú bướm đành phải nép vào nhau đứng dưới trời mưa to.

Bác mặt trời nấp sau đám mây đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện. Cảm động trước sự gắn bó của ba chú bướm nên bác cố vén màn mây để chiếu những tia nắng ấm áp vào chỗ bọn trẻ. Chẳng mấy chốc, mưa tạnh và cánh bướm đã được hong khô.

Bài học cho bé: Bé thấy không, ba anh em nhà bướm đã không nhận phần sung sướng về mình mà mặc kệ anh em phải chịu vất vả, nguy hiểm. Các bé nhớ nhé, nếu có lúc gặp khó khăn, hãy cùng nhau vượt qua, nhất định sự đoàn kết ấy sẽ được đền đáp.

Cậu bé và bó củi

Chuyện kể rằng có một cậu bé con trai người tiều phu, nhà ở gần khu rừng già. Một ngày nọ, nhà hết củi đun, mẹ bảo cậu vào rừng nhặt ít củi về cho mẹ. Cậu bé định vào rừng một lát sẽ về ngay nên không mang theo nước uống hay thức ăn gì cả. Cậu chỉ xách theo một sợi dây thừng để buộc bó củi rồi vội vã đi vào rừng.

Cậu bé nghĩ là trong rừng lúc nào cũng có sẵn nhiều cành khô, nhưng không ngờ thời gian ấy cành khô lại rất khó tìm. Cậu đi cả buổi sáng mà chỉ nhặt được

một ít củi. Cậu tiếp tục đi sâu vào rừng. Được một quãng, cậu thấy một người đàn ông có vẻ rất đói đang ngồi dưới gốc cây. Do không mang theo thức ăn nên cậu không có cách nào giúp được người đàn ông nọ. Dù ái ngại, cậu đành đi tiếp.

Được một quãng nữa, cậu thấy một chú hươu đứng liếm mép liên tục tỏ vẻ rất khát nước. Cậu bé cũng không có nước mang theo bên mình nên không thể giúp được gì cho chú nai bé nhỏ. Cậu bé lại tiếp tục đi nhặt củi, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy. Cậu nghĩ mãi không biết phải giúp người đàn ông nọ và chú hươu như thế nào.

Cậu ôm bó củi đang ngày một to dần lên vai. Đang đi, cậu bé nhìn thấy một người đang cắm trại trong rừng. Anh ta loay hoay nhóm bếp mà mãi không được vì củi bị ướt. Cậu bé thấy vậy liền chạy lại cho người đàn ông một ít củi khô. Sau đó, cậu bé lễ phép xin anh ta một ít nước uống và thức ăn. Sau khi nhận được phần thức ăn và nước uống, cậu nhanh chóng quay trở lại đường cũ tìm gặp người đàn ông và chú nai con để giúp họ.

Do nồm nóng nên cậu bé bị vấp té, đầu gối bị trầy xước hết. Người đàn ông thấy vậy vội đỡ cậu bé ngồi xuống và xoa bóp chỗ đau cho cậu. Chú hươu có vẻ rất hiểu chuyện liền chạy đi hái một ít lá thuốc đắp vào vết thương cho cậu bé. Cả ba người và vật đều cảm thấy vui vẻ vô cùng vì mình đã giúp đỡ được người khác.

Bài học cho bé: Cậu bé trong câu chuyện tốt bụng quá phải không các bé? Và bé có thấy không, khi giúp đỡ người khác, cậu bé ấy không chỉ cảm thấy vui mà còn nhận lại được sự giúp đỡ khi cần. Cuộc sống sẽ vui hơn và dễ dàng hơn khi mọi người biết giúp đỡ nhau nhé các bé!

Sứ giả mùa Xuân

Xưa thật là xưa, có bốn nàng tiên làm nữ hoàng của các mùa: Xuân, Hạ, Thu và Đông. Mỗi nàng có một cung điện lộng lẫy trên một ngọn núi cao. Chỉ khi đến

mùa, các nàng mới xuất hiện. Năm ấy, không hiểu sao mùa Đông kéo dài lê thê. Cây cối và các con thú run rẩy vì lạnh. Ai cũng mong chờ, lo lắng không hiểu vì sao nàng tiên mùa Xuân trễ hẹn như vậy.

Vì thế, các con vật mở cuộc họp chọn người đi đón nàng tiên mùa Xuân và tìm hiểu nguyên do. Sư tử tự nhận mình khỏe mạnh, dũng cảm nhất nên giành quyền đi đón nàng tiên mùa Xuân. Nó hăm hở lên đường. Ngày đầu tiên, cây sức khỏe tốt nên sư tử đi từ sáng đến tối. Càng về sau sư tử đuối sức dần, rồi không đi tiếp được bèn quay về.

Thấy sư tử bỏ cuộc, công điếu đà lên tiếng chế giễu. Nếu muốn nàng tiên mùa Xuân xuất hiện thì sứ giả phải là con vật xinh đẹp và lộng lẫy như họ nhà công. Các con vật đồng ý cử chim công đi thực hiện nhiệm vụ. Chim công lên đường cùng đoàn tùy tùng, mang theo nhiều quà và hoa đẹp... Thế nhưng, đường xá xa xôi, vất vả, cả đoàn dần mệt mỏi rồi bị ốm, hoa và quà tặng phải vứt lại trên đường. Cuối cùng, chim công đành quay về.

Đến lúc này, muông thú đã sốt ruột lắm rồi. Nếu còn chần chừ sẽ trễ mất mùa Xuân tuyệt vời. Ngay lúc ấy, chim én ngập ngừng:

– Cháu tuy kém cỏi nhưng cũng xin góp sức để mang mùa Xuân về. Mùa Đông năm nay dài quá, mẹ cháu bị ho ngày một nặng. Nếu không có ánh nắng mùa Xuân, e rằng mẹ cháu không qua khỏi. Cháu sẽ đi tìm mùa xuân. Nghe vậy, muôn loài đồng ý.

Dù đang ốm nhưng hay tin con đi, chim mẹ lén con vật những chiếc lông dày nhất của mình làm áo chống rét cho con. Chim én lên đường, nó bay mãi cuối cùng cũng đến cung điện của nàng tiên mùa Xuân. Trước cửa cung điện, chim én thấy một chú chim vàng óng bị ngất. Nghĩ chú chim bị lạnh, chim én cởi chiếc áo ấm choàng cho bạn. Chú chim bỗng biến mất và nàng tiên mùa Xuân xuất hiện:

– Con là một cô bé hiếu thảo, nhân hậu và dũng cảm. Năm nay ta chậm đến nhân gian là vì các con vật không ngoan. Chúng không biết yêu thương và giúp đỡ nhau. Nhờ có con ta biết rằng điều tốt đẹp vẫn còn hiện hữu. Ta sẽ chọn con làm sứ giả cho ta.

Từ đó, mỗi khi thấy chim én bay liệng trên trời, muôn loài sẽ biết rằng nàng tiên mùa Xuân đang sắp về với nhân gian.

Bài học cho bé: Trong cuộc sống, phải biết quan tâm chia sẻ cùng với mọi người, không nên sống ích kỷ.

Con cú khôn ngoan

Ngày xưa ngày xưa, có một con cú già sống trên một cây sồi to. Mỗi ngày, nó đều phóng tầm mắt ra thật xa để quan sát những điều xảy ra xung quanh mình. Có khi nó nhìn thấy một cậu bé đang giúp ông lão xách một cái túi to, có khi nó nhìn thấy một cô con gái đang cần nài mẹ mình. Ngày qua ngày, con cú nhìn thấy được rất nhiều thứ nhưng nó vẫn giữ im lặng về những điều mà mình thấy.

Từ từ, con cú già bắt đầu nói ít hơn và thính giác của nó dần trở nên tốt hơn. Bây giờ nó có thể nghe rõ những cuộc nói chuyện của mọi người. Một ngày, con cú già nghe thấy một người phụ nữ nói với ai đó rằng có một con voi nhảy qua hàng rào. Một ngày khác, con cú lại nghe thấy một người đàn ông nói với ai đó rằng mình là con người hoàn hảo và chưa bao giờ mắc phải sai lầm gì.

Mỗi ngày trôi qua, con cú già lại nói ít hơn và nghe nhiều hơn. Nhờ vậy, nó biết được tất cả mọi thứ xảy ra xung quanh, dù không có ở đó. Dần dần, con cú già trở nên khôn ngoan hơn và nổi tiếng vì sự khôn ngoan ấy.

Ý nghĩa của câu chuyện: Nói ít, quan sát và lắng nghe nhiều sẽ giúp con trở nên thông minh và khôn ngoan hơn.

Con cừu đen kêu be be

Ngày xưa ngày xưa, có một con cừu đen sống trong một ngôi nhà nhỏ. Cứ đến mùa xuân, con cừu đen lại tự cạo sạch lông của mình và đem ra chợ bán cho những người muốn làm quần áo ấm.

Một năm nọ, con cừu đen nhận thấy rằng dường như không ai còn chuộng lông cừu đen nữa. Do đó, số lông cừu mà nó còn lại khá nhiều. Dù vậy, nó không muốn lãng phí số lông này nên đã quyết tâm bán tiếp. Hôm đó, chẳng có ai muốn mua lông của nó cả nên con cừu đen mang số lông ấy về nhà. Ngày hôm sau, nó lại mang ra bán tiếp nhưng mọi chuyện cứ diễn ra y như hôm trước. Và hôm sau, hôm sau nữa cũng y như vậy.

Một ngày nọ, khi con cừu đen đang ngồi buồn rầu với số lông của mình, có một cậu bé chạy lại và hỏi nó có bán số lông này không. Nghe hỏi, con cừu đen vô cùng mừng rỡ và nói có. Cậu bé chạy đến chỗ bố mẹ mình thông báo có chỗ bán lông cừu. Họ cùng nhau đến chỗ con cừu và ngỏ ý muốn mua hết toàn bộ số lông. Họ cho biết mình đến từ ngôi làng kế bên và đã tìm kiếm rất nhiều nơi để tìm mua lông cừu đen nhưng không có chỗ nào bán cả.

Ngày hôm ấy, con cừu trở về nhà và cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi những cố gắng của nó đã được đền đáp xứng đáng.

Ý nghĩa của câu chuyện: Hãy cố gắng, kiên trì và không bao giờ bỏ cuộc, có ngày con sẽ thành công.

Nàng công chúa ngủ trong rừng

Ngày xưa ngày xưa, tại một đất nước có nhà vua và hoàng hậu mãi không có con và họ mong ước có một đứa con để chăm sóc. Bỗng nhiên một tối có con ếch nói:

– Mong ước của bà sẽ trở thành hiện thực. Qua năm nay người sẽ sinh một cô con gái.

Đúng như vậy, hoàng hậu đã sinh hạ một bé gái vô cùng xinh đẹp và dễ thương. Nhà vua mở tiệc tổ chức để chúc mừng, ngài còn mời cả các bà mẹ đến để chăm sóc tốt nhất cho cô công chúa.

Nhưng truyện Công chúa ngủ trong rừng xảy ra khi vua chỉ mời có 12 bà mẹ và thiếu mất 1 người. Xong bữa tiệc tất cả các bà mẹ đều chúc công chúa. Mẹ thứ nhất chúc cho công chúa đức hạnh, mẹ thứ hai chúc dung nhan, mẹ thứ ba là phú phú, giàu sang. Lần lượt tất cả các mẹ đều chúc cho công chúa những lời tốt đẹp nhất. Bà mẹ 11 vừa dứt lời thì bà mẹ thứ 13 xuất hiện, bà tiến thẳng về phía công chúa và hét lên:

– Đến khi 15 tuổi công chúa sẽ bị mũi quay đâm vào tay và lăn ra chết ngay tức khắc

Tất cả mọi người bàng hoàng và kinh hãi. Cũng rất may vẫn còn mẹ thứ 12, mẹ không thể hóa giải lời nguyền này nhưng cũng có thể làm nó giảm nhẹ hơn. Mẹ nói:

– Công chúa sẽ không chết mà ngủ một giấc dài trăm năm.

Đúng như lời chúc của các mẹ công chúa thông minh, xinh đẹp, tài giỏi, dịu dàng và nét na. Ai gặp cũng phải yêu mến. Truyện Công chúa ngủ trong rừng được lan truyền khi cô bước vào tuổi mới lớn.

Đến khi 15 tuổi nhà vua và hoàng hậu đều phải đi vắng. Công chúa chạy đi chơi lang thang khắp nơi. Nàng gặp một chiếc cầu thang hình tròn ốc. Gặp một chiếc cửa nhỏ nàng mở ra và có một bà lão đang ngồi kéo sợi rất chăm chỉ. Nàng hỏi bà lão.

– Bà đang làm gì vậy ạ?

– Bà đang kéo sợi.

– Cái gì mà nhảy lên nhảy xuống nhanh thế kia vậy bà?

Nàng với sờ vào đồ kéo sợi ngay lập tức lời nguyện của mục thứ 13 phát huy tác dụng. Mũi kim đã đâm vào tay nàng ngủ ngay lập tức. Cả cung điện chìm vào giấc ngủ triền miên không loại trừ các sinh vật nhỏ bé.

Những bụi hồng gai mọc xung quanh lâu đài ngày càng nhiều. Rồi trong vùng ấy lan truyền truyện công chúa ngủ trong rừng. Mọi người thường gọi cô là công chúa Hồng Hoa. Sau khi nghe chuyện có vị hoàng tử muốn tìm đường chui vào bên trong nhưng bụi hồng gai làm họ bị nghẽn và không thoát ra được.

Trải qua thời gian dài, có một chàng hoàng tử đã nghe tiếng dân nói có bụi Hồng gai khiến bao người bỏ mạng. Công chúa vẫn rơi vào giấc ngủ triền miên. Chàng hoàng tử này nói:

– Con không sợ con muốn đi cứu nàng Công chúa ngủ trong rừng xinh đẹp ấy.

Thấm thoát đã nhiều năm, công chúa có cơ hội tỉnh dậy sau giấc ngủ dài. Vị hoàng tử này tiến đến đó không gian u ám biến mất. Chàng đi tới đâu bụi hồng gai khéo kín tới đó. Vào dân chàng thấy ngựa, chó, những chú chim ngủ say, con ruồi im lặng. Mọi cảnh vật đều có vẻ trầm tĩnh và quá im lặng.

Chàng đến một căn phòng mà công chúa đang ngủ dưới chiếc khung cửa. Chàng ngắm công chúa một hồi lâu và trao một nụ hôn. Nàng chợt tỉnh giấc và nhìn chàng với ánh mắt trìu mến. Chàng nắm tay công chúa xuống dưới lầu. Khi đó, nhà vua, hoàng hậu để đã bừng tỉnh. Mọi vật đều sống động trở lại. Cây xanh tốt, chim hót náo loạn. Từ đó họ có một lễ cưới tuyệt vời và sống bên nhau hạnh phúc.

Nàng tiên cá

Ngày xưa ngày xưa, tận dưới đáy đại dương mênh mông xanh thẳm, nơi đó có một lâu đài nguy nga tráng lệ, nơi mà vua Thủy Tề và các cô con gái xinh đẹp của ông sinh sống. Vua Thủy tề với trí óc thông thái, bộ râu ông dài và trắng

một màu như cước. Ông sống trong lâu đài uy nga đó và một mình trị vì biển khơi.

Vua Thủy Tề có một cô con gái út rất xinh đẹp tên là Ariel, nàng cực kì xinh đẹp, giọng hát của nàng trong trẻo mát xanh tựa như những dòng nước sâu dưới biển khơi.

Vua Thủy Tề nói với con gái mình: “Ariel yêu dấu, con có một chất giọng thật tuyệt vời, mỗi khi con cất lên tiếng hát, tất cả những loài vật dưới biển khơi này đều tụ tập từng đàn rất đông nghe con hát. Cả những con trai bình thường chúng chỉ ẩn nấp dưới lớp vỏ cứng cũng mở miệng ra tán thưởng, để lộ ra những viên ngọc quý, và đàn sứa cũng dừng trôi để nghe tiếng hát trong trẻo của con”.

Nàng tiên cá vẫn hay ngồi ngắm những làn ánh sáng chiếu xuống từ mặt trời rọi xuyên qua những làn nước sâu mờ mờ ảo ảo.

Nàng tiên cá Ariel nói với những người chị của mình rằng: “Em ước một ngày nào đó có thể lên trên kia ngắm nhìn bầu trời, em thấy lũ cá nói với nhau rằng trên đó rất đẹp, trên đó có con người và cả những bông hoa rất đẹp với đầy đủ màu sắc”.

Những người chị nói với cô em út: “Rồi điều ước của em sẽ thành hiện thực mà, em cứ chờ cho tới khi em tròn 15, lúc đó cha sẽ cho phép em được bơi lên mặt nước giống như là các chị vậy”. Vâng em sẽ cố gắng chờ đến ngày đó – Ariel đáp.

Hàng ngày, các nàng tiên cá chỉ được bơi lên trên mặt nước vào đêm. Khi những người chị trở về, Ariel hỏi các chị gái: “Trên đó các chị thấy những gì vậy, kể cho em nghe”.

Nàng nghe các chị mình kể những gì họ đã nhìn thấy để thỏa mãn chí tò mò của một cô gái đang trong tuổi lớn. Trong lúc các chị lên trên mặt nước chơi đùa thì Ariel phải ở lại chơi với các bạn cá ngựa và cá heo.

Năm tháng trôi đi, cuối cùng thì ngày sinh thứ 15 của nàng Ariel cũng đã tới. Trước ngày hôm đó, Ariel rất hồi hộp: “Em không ngủ được các chị ạ, đến sáng ngày mai là em đã bước sang tuổi 15 rồi, thế là em có thể lên mặt nước vui đùa cùng các chị rồi”.

Buổi sáng hôm ấy, Vua Thủy Tề gọi cô con gái út và nói: “Cha chúc mừng sinh nhật con cái út của cha, đến giờ con đã tròn 15 và con có thể cùng các chị gái của mình lên mặt nước để hít thở và ngắm nhìn bầu trời rồi. Nhưng con hãy nhớ điều cha dặn, thế giới chúng ta là ở dưới biển, trên đó không phải là thế giới của chúng ta, con có thể lên trên đó để ngắm nhìn mặt biển và bầu trời. Chúng ta không thuộc về thế giới của loài người nên con hãy nhớ hãy tránh xa họ ra, họ chỉ đem lại những xui xẻo cho chúng ta mà thôi”.

Ariel nói: “Con sẽ nhớ lời cha dặn dò, con cảm ơn cha”.

Ngay lập tức, với sự háo hức của mình, nàng bơi ngay lên mặt nước. Trên đường nàng đi, các bạn cá heo cá ngựa vẫn hay vui đùa cùng nàng chúc nàng đi chuyển đi đầu tiên lên mặt nước vui vẻ.

Ariel nôn nóng đáp: “Mình đi đây, chúng mình gặp lại nhau sau nhé”.

Khi nàng lên tới mặt nước, bầu trời đã bắt đầu tối sẫm, trên trời những ngôi sao dần dần hiện rõ và lấp lánh. Ariel vui sướng kêu lên: “Đẹp quá, lần đầu tiên mình được trông những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời rộng lớn”

Phía trước là cái gì vậy? Một con thuyền. Thêm một điều nữa làm cho nàng tiên cá Ariel cảm thấy ngạc nhiên và thú vị

Con tàu đang tiến chậm chậm tới tảng đá mà Ariel đang ngồi. Đoàn thủy thủ thả neo để cho con thuyền đỗ tại một nơi sóng yên biển lặng.

Ariel cảm thấy rất thích thú khi nhìn những thủy thủ trên con tàu làm việc, họ thấp lên những ngọn đuốc, nàng còn nghe rất rõ họ nói chuyện với nhau: “Đến lúc chúng ta nghỉ ngơi ăn bữa tối rồi, nào các bạn ơi hãy mau lên bờ thôi”.

Ariel nghĩ “Mình muốn tới nói chuyện với họ quá, nhưng mình không có đôi chân như họ, mình có cái đuôi dài và không bao giờ giống họ được”.

Nàng tiên cá còn nghe thấy thêm nhiều giọng nói vang lên, một lát sau những chùm ánh sáng với đủ màu sắc rực rỡ xuất hiện trên bầu trời của những luồng pháo hoa nổ giữa bầu trời đêm.

Xin chúc mừng sinh nhật hoàng tử, vị thuyền trưởng của chúng ta. Hôm nay là sinh nhật thứ 20 của người, chúc hoàng tử luôn vui vẻ và hạnh phúc.

Xin cảm ơn các bạn của ta – Hoàng tử đáp.

Ariel tự hỏi “Sinh nhật của ai vậy nhỉ?”

Nàng thấy ở trên boong tàu, xuất hiện một chàng trai vẻ ngoài cực kì khôi ngô và tuấn tú, mọi người đang vui vẻ chúc mừng sinh nhật chàng trai. Ariel ngấm nhìn chàng trai say đắm, nàng thốt lên: “Ôi hoàng tử mới đẹp làm sao!”

Bữa tiệc sinh nhật vẫn diễn ra, đột nhiên hoàng tử sẩy chân ngã khỏi boong tàu, chàng ngã rơi xuống dưới biển. Ariel vội vàng bơi nhanh ra cứu chàng, nàng vừa bơi vừa đẩy hoàng tử lên phía bờ biển.

Hoàng tử nằm trên bãi cát, đôi mắt hoàng tử vẫn nhắm nghiền. Ariel luống cuống: “Giờ ta phải làm thế nào đây?”

Nàng ngồi bên cạnh chàng hoàng tử suốt cả đêm. Khi mặt trời bắt đầu ló lên khỏi mặt đất cũng là lúc nàng tiên cá phải trở về với biển khơi.

Hoàng tử dần dần tỉnh dậy khi ánh nắng đầu tiên của mặt trời rơi xuống. Chàng tự hỏi: “Cô gái xinh đẹp hôm qua đã cứu mình đâu? Nàng thật xinh đẹp, giọng nói nàng thật tuyệt vời. Giờ mình phải trở về cung điện đã, chắc mọi người đang rất lo lắng cho mình”.

Hoàng tử rời bãi biển để quay về cung điện, ngày hôm sau, hoàng tử lên con tàu và gửi lời cảm ơn tới người con gái đã cứu sống chàng mà chàng chưa hề

biết tên. Chàng nói to: “Xin cảm ơn nàng, cảm ơn nàng đã cứu ta, người con gái vô cùng xinh đẹp”

Khi trở về tới thủy cung, các chị gái nàng hỏi sao nàng lại ở trên bờ lâu đến thế. Nàng tiên cá Ariel định kể lại câu chuyện của mình cho các chị nghe nhưng nàng ngập ngừng rồi không nói. Nàng bật khóc và trở về phòng.

Một người chị của nàng vào phòng hỏi: “Ariel, em đã trở về được 3 ngày rồi, em đã gặp chuyện gì trên đó mà từ lúc về em không chịu ăn uống gì cả?”

Ariel nói với chị: “Chị à, em muốn được kết hôn với hoàng tử”.

Người chị ngạc nhiên nói: “Sao lại thế được em, chúng ta và con người hoàn toàn khác nhau, chúng ta là tiên cá, không thể kết hôn cùng với con người được. Em hãy từ bỏ ý nghĩ ngốc nghếch đó đi. Có thể mụ phù thủy sẽ có cách giúp em”

Nàng liền bơi tới chỗ mụ phù thủy....

Ta đang gặp ai đây, ôi công chúa Ariel, điều gì mang công chúa tới gặp ta vậy?

Ariel nói: “Tôi muốn được trở thành con người”

Mụ phù thủy hỏi: “Vậy là công chúa muốn bỏ đi cái đuôi và muốn có hai chân như con người phải không?”

Ariel trả lời ngắn gọn: “Đúng vậy”

Điều này không hề dễ dàng đâu, công chúa sẽ cực kì đau đớn vì khi đó ta phải dùng một thanh kiếm sắc cắt đi chiếc đuôi của người. Và mỗi khi công chúa đặt chân lên mặt đất thì công chúa sẽ chịu rất nhiều đau đớn.

Ariel nói: “Không sao hết, miễn là tôi có thể được đặt chân lên mặt đất để gặp lại hoàng tử thêm một lần nữa”

Mụ phù thủy ra điều kiện: “Thế công chúa sẽ trả công cho ta ra sao? Nếu như ta giúp công chúa, công chúa sẽ phải trao cho ta giọng hát hay nhất biển khơi này của người, và như thế thì người sẽ không bao giờ nói được nữa. Và công chúa hãy nhớ một điều rằng, nếu như vị hoàng tử mà công chúa yêu lại đem lòng kết hôn cùng với một người con gái khác thì công chúa sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay lại làm tiên cá được nữa. Công chúa sẽ bị tan biến như bọt biển”

Ariel đáp: “Được, ta đồng ý”

Mụ phù thủy lấy ra một chiếc vỏ sò và thu lại giọng hát trong trẻo của nàng, mụ đưa nàng một liều thuốc thần.

Nàng tiên cá Ariel mang liều thuốc thần đó bơi lên trên mặt nước. Khi lên tới bờ, nàng đã uống thuốc thần và ngã ra ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy, nàng thấy khuôn mặt thân yêu của chàng hoàng tử đang mỉm cười với nàng.

Xin chào cô gái, nàng đừng sợ. Ta thấy nàng nằm bất tỉnh nơi đây, giờ nàng thấy trong người sao rồi?

Ariel định cất tiếng trả lời hoàng tử nhưng giờ nàng đã bị mất đi giọng nói.

Nàng đừng sợ, đã có ta ở đây rồi. Nhà nàng ở đâu? Nàng từ đâu tới?

Ariel vì mất giọng nói nên vẫn im lặng.

Hoàng tử nói: “Ta xin lỗi nàng, thôi giờ nàng hãy theo ta về lâu đài để ta có thể tiện chăm sóc”

Những ngày sau, cuộc sống của nàng tiên cá Ariel đã như bước sang trang mới. Tuy nhiên, mụ phù thủy đã cảnh báo nàng rằng mỗi bước chân của nàng sẽ rất đau đớn như kim đâm, nàng tiên cá vẫn cố gắng chịu đựng và không hề kêu than.

Hoàng tử rủ nàng đi dạo trên bờ biển. Ariel và hoàng tử dạo bước thì bỗng nhiên hoàng tử đứng lại và kiểm tìm xung quanh.

Hoàng tử nói: “Nàng có nghe thấy giọng hát đó không, giọng hát này là của một cô gái du dương bên tai ta khi ta được cô gái đó cứu sống từ biển khơi”

Ariel rất ngạc nhiên.

Hoàng tử quay lại và thấy một cô gái cực kì xinh đẹp đang đứng ngay trước mặt mình. Đó chính là cô gái mà mụ phù thủy biến thành. Sau khi lấy được giọng hát ngọt ngào của Ariel, mụ đã lấy tên là Vanessa. Tiếng hát ngọt ngào đó mụ giấu trong một chiếc vỏ sò và đeo trên cổ.

Hoàng tử nói: “Thật là một giọng hát tuyệt vời, ta yêu giọng hát ấy”

Mụ phù thủy nói: “Em xin cảm ơn hoàng tử, hoàng tử cũng rất là điển trai”

Hoàng tử nói tiếp: “Nàng hãy theo ta về cung điện”

Mụ phù thủy đáp: Vâng, vậy em xin nghe theo lời chàng.

Thế là cả 3 người cùng trở về lâu đài. Ngày qua ngày, mụ phù thủy dùng vẻ đẹp bên ngoài do dùng phép và giọng hát lấy được từ Ariel quyến rũ hoàng tử. Cuối cùng, hoàng tử cũng quyết định kết hôn cùng Vanessa.

Hoàng tử hỏi nàng tiên cá Ariel: “Ta muốn kết hôn cùng với Vanessa, nàng thấy thế nào?”

Khi nghe thấy hoàng tử nói vậy, trái tim của Ariel đã hoàn toàn tan vỡ, nước mắt nàng cứ trào ra nhưng nàng vẫn gật đầu với hoàng tử.

Thôi, anh phải đi để chuẩn bị cho lễ cưới thôi, hôn lễ sẽ được tổ chức vào tối mai, ngay tên tại boong tàu.

Ariel buồn lắm, nhưng nàng cũng không biết phải làm gì cả.

Sang ngày hôm sau, tất cả mọi người lên trên tàu và khởi hành ra ngoài biển khơi. Vanessa đã ăn mặc rất lộng lẫy.

Hoàng tử hỏi: “Vanessa, nàng đã xong chưa? Ra đây cho ta ngắm nàng một chút nào”

Vâng, em ra ngay đây, chàng đợi em một chút.

Bỗng nhiên hoàng tử thấy Vanessa gào lên: Không! Không thể nào!

Hoàng tử hỏi: “Có chuyện gì mà nàng hét hoảng vậy Vanessa?”

Thì ra, chiếc vỏ sò mà Vanessa đeo trên cổ đã rơi xuống đất và vỡ tan tành, nhờ thế mà giọng hát của nàng tiên cá Ariel được giải thoát trở về với cô.

Ariel nói: “Hoàng tử, Vanessa là phù thủy đấy”

Hoàng tử ngạc nhiên nói: “Ta không hiểu chuyện gì nữa, chuyện gì đang diễn ra? Sao nàng lại có giọng nói cả Vanessa?”

Ariel kể lại toàn bộ chuyện của nàng với hoàng tử. Hoàng tử nghe xong mới ngỡ ra: “Vậy nàng chính là người đã cứu ta sao? Vậy là ta đã suýt chút nữa cưới nhầm Vanessa. Nàng đã cứu ta thêm một lần nữa, Ariel nàng mới là người con gái mà ta đang tìm kiếm, hãy lấy ta nhé Ariel ?”

Vâng, em đồng ý...

Ngay khi Ariel nói dứt lời thì mụ phù thủy kéo Ariel lôi nàng xuống dưới biển. Ngay khi chạm mặt nước, Ariel đã trở lại hình dạng tiên cá như trước.

Vua Thủy Tề linh cảm thấy có chuyện chẳng lành xảy ra nên liền lập tức đi cứu Ariel. Thấy cha mình xuất hiện, Ariel kêu cứu: “Cha ơi cứu con”

Vua thủy tề ra lệnh: “Người hãy thả con gái ta ra ngay”

Mụ phù thủy nói: “Người không cứu được con gái người đâu, giờ nó là nô lệ của ta”

Vua Thủy Tề chĩa mũi đinh ba vào mụ phù thủy phóng ra một tia sét, sức mạnh của nó làm mụ phù thủy phải rời tay khỏi Ariel. Mụ bị thương và chìm xuống dưới đáy biển. Ariel được giải thoát.

Con đừng lo, mụ ta sẽ không bao giờ sống lại để hại con nữa.

Cha ơi, nhưng con muốn....

Cha biết, con muốn được kết hôn với hoàng tử.

Vâng cha.

Được, giờ ta sẽ biến con trở thành con người mãi mãi, và từ nay con sẽ không thể làm một nàng tiên cá được nữa, con có chịu không?

Con đồng ý thưa cha.

Vua Thủy Tề biến Ariel thành con người, trên thuyền hoàng tử đã tận mắt trông thấy những điều xảy ra, chàng dùng dây kéo nàng lên boong thuyền.

Ariel nói: Kia là cha em, còn kia là các chị gái của em.

Hoàng tử giơ tay vẫy chào họ.

Vua Thủy Tề ban phúc: Chúc hai con trăm năm hạnh phúc ! Hãy nhớ yêu thương nhau đến trọn đời!

Hoàng tử và Ariel tổ chức một đám cưới linh đình và mọi người chúc họ hạnh phúc mãi mãi.

Chú mèo đi hia

Có bác thợ xay nọ, trong nhà có được ba đứa con trai, và gia tài của bác thì có được ba thứ đó là: một chiếc cối xay gió, còn một con lừa cùng một con mèo nữa. Ba đứa con trai của bác thì có nhiệm vụ xay bột, con lừa thì đảm nhiệm vụ đi lấy ngũ cốc để về xay rồi lại chở bột xay đi, và con mèo tất nhiên làm công việc bắt lũ chuột rồi.

Vào ngày kia, bác thợ xay đột nhiên qua đời, và ba người con trai của bác liền chia nhau khối tài sản của cha mình để lại: người anh cả thì lấy đi chiếc cối xay gió, còn người anh hai thì lại chọn lấy con lừa, và người em út thì đành phải nhận con mèo, bởi vì gia tài của nhà họ cũng chỉ có những thứ ấy mà thôi.

Cậu em út cảm thấy vô cùng buồn rầu bèn ngồi một chỗ mà lẩm bẩm:

– Chia gia tài thì mình phải nhận phần tệ nhất trong nhà. Anh cả còn có thể làm nghề xay bột, còn anh hai vẫn còn được con lừa để cưỡi, nhưng còn mình thì, mình lấy con mèo kia thì làm ăn được gì chứ? May ra đem nó đi lột da thì làm được một đôi găng lông, và thế là hết sạch chỗ gia tài mình được hưởng rồi.

Sau khi nghe được đầu đuôi mọi chuyện mà chủ của mình đang lo lắng, con mèo liền bảo:

– Thưa cậu, cậu hãy nghe tôi này, cậu không nên giết tôi để làm lấy đôi găng tay tồi ấy làm gì cả. Bây giờ cậu hãy thuê thợ để làm cho tôi đôi hia, tôi sẽ đeo hia đi dạo phố, khi đó tất cả mọi người chắc chắn sẽ lưu ý tôi, và rồi cậu sẽ được nở mày nở mặt và ăn nên làm ra ngay thôi.

Cậu con trai út của bác thợ xay vô cùng ngạc nhiên khi nghe những điều mèo nói. Vừa đúng lúc có một người thợ giày đang đi ngang qua đó, anh liền gọi người đó vào và thuê làm một đôi hia cho mèo. Đôi hia rất nhanh được hoàn thành, mèo đeo hia vào chân, sau đó đổ đầy lúa mạch vào trong một chiếc bao, rồi buộc chặt lại miệng bao tránh để lúa mạch bên trong vương ra ngoài. Chuẩn bị xong xuôi mèo ta quẩy luôn bao lên trên vai, và nó cứ bước đi ra cửa, mà đi bằng hai chân hệt như con người hẳn nôi.

Nhà vua trị vì lúc bấy giờ là một người rất thích ăn thịt chim đa đa. Tuy nhiên lúc bấy giờ chim đa đa cũng trở nên quý hiếm hơn rất nhiều, cũng hầu như không còn người nào còn có thể săn bắt được chúng nữa. Khắp cả khu rừng thì đâu đâu cũng toàn là chim đa đa sinh sống, nhưng bởi vì loài chim này quá nhát, chỉ thấy hơi động một chút là chúng bay đi ngay, bởi thế mà đám thợ săn không cách nào tới gần đám chim đa đa mà săn bắt chúng được.

Khi mèo ta nghe được những chuyện đó thì lập tức nghĩ cách để bắt được đám chim đa đa kia. Khi vào rừng, mèo đem cửi nút thắt ở bao ra, rồi rắc ít lúa mạch ra xung quanh và giấu những bẫy dây lẩn ở trong cỏ, còn mèo thì lại ẩn nấp ở trong một bụi rậm ngay gần đó để nằm rình mồi. Chỉ một lát sau đã có mấy con chim đa đa xà xuống để ăn lúa mạch. Khi đã ăn hết chỗ lúa mạch vương mãi ở chung quanh thì liền lần theo vào trong bao để ăn tiếp. Đợi cho đến khi khá đông chim đa đa cùng chui vào trong bao ăn lúa mạch thì mèo lập tức nhảy ra, túm lại miệng bao rồi vác cả bao chim lên trên vai, mèo ta cứ nhắm thẳng hướng tới hoàng cung mà đi.

Khi nhìn thấy mèo cùng một cái bao thì đám lính canh liền hô lên:

– Đứng lại ngay! Đi đâu, nói?

Mèo cũng đứng lại mà đáp vô cùng ngắn gọn rằng:

– Tôi muốn vào trong để gặp nhà vua.

– Con mèo này có bị điên không thế? Đòi thưởng nào mà một con mèo lại dám đòi vào gặp mặt nhà vua hả?

Nhưng một tên lính canh khác lại xen ngang mà nói:

– Thì cứ để nó vào xem sao. Nhà vua dạo này thường buồn phiền, biết đâu được khi thấy con mèo này làm trò hừ hừ hoặc nhảy nhót gì đó lố lăng lại làm cho hoàng thượng cảm thấy khuây khỏa hơn thì sao?

Mèo qua được ải lính canh mà tiến thẳng vào đại điện trong cung. Khi đến trước mặt nhà vua thì mèo ta liền dừng lại, nó đứng thẳng hai chân sau rồi gặp người để cúi chào vị vua kia, nó nói:

– Muôn tâu bệ hạ cao quý, chủ nhân của tôi là ngài bá tước... – Nó bịa ra cái tên cao quý thật dài rồi nói tiếp.

– Trân trọng được gửi tới cho hoàng thượng những lời chúc sức khỏe tốt đẹp nhất, và kính xin được dâng lên cho người số chim đa đa mà ngài bá tước mới vừa bắt được.

Mèo dâng lên cho nhà vua toàn bộ số chim đa đa mình vừa bắt được khi nãy. Những con chim này con nào con nấy đều béo trong khiến nhà vua cảm thấy vô cùng hài lòng. Vì quá vui mừng nên nhà vua lập tức truyền lệnh xuống mở cửa nhà kho và cho phép mèo được lấy vàng bạc vào bao số lượng tùy thích.

Nhà vua cũng phán rằng:

– Người hãy nhớ đem số vàng ấy về giao cho chủ nhân của mình, hãy nói rằng rất đa tạ vì bá tước đã tặng ta món quà kia.

Trong lúc ấy thì cậu con trai út của bác thợ xay lại vô cùng rầu rĩ ngồi ôm đầu bên cửa sổ suy nghĩ đủ chuyện. Bởi vì anh có bao nhiêu tiền bao nhiêu của đều đem đổ hết ra để mua hia cho mèo rồi, nhưng lại chẳng biết được nó có làm ăn được gì không? Vào lúc anh ta buồn rầu nhất thì mèo trở lại, nó đặt cái bao đang vác xuống nền nhà, rồi cởi cái nút thắt, sau đó thì trút hết số vàng ở trong bao ra trước mặt người chủ của mình và nói rằng:

– Cậu chủ, cái này chính là chút ít tiền để bù lại số tiền cậu đã bỏ ra để mua đôi hia này cho tôi. Và nhà vua đã gửi lời chào hỏi cũng như đa tạ với cậu nữa.

Vì quá vui sướng khi nhìn thấy số gia tài mà mèo đem về nên anh ta cũng chẳng để ý tới những lời mèo nói, cũng chẳng quan tâm xem chuyện xảy ra như

thế nào. Sau đó mèo mới từ từ tháo đôi hia của mình ra, kể lại cho chủ nhân của mình nghe đầu đuôi câu chuyện. Mèo lại bảo:

– Bây giờ cậu chủ cũng đã có đủ tiền, nhưng không thể chỉ có từng ấy thôi. Sáng ngày mai tôi sẽ lại xỏ đôi hia kia vào, và cậu sẽ còn được giàu có hơn lúc này rất nhiều. Tôi đã nói với nhà vua rằng cậu chính là một bá tước đấy.

Sáng ngày hôm sau, như lời mèo đã nói, nó xỏ đôi hia vào chân và bắt đầu đi săn, rồi nó lại đem tới tặng cho nhà vua những bao đầy những con chim đa đa béo tròn. Và mọi việc diễn ra vô cùng suôn sẻ như thế, mỗi ngày mèo sẽ đều đặn đem chim đa đa tới để dâng cho nhà vua, rồi lại đem về nhà cho cậu con trai út của bác thợ xay những bao đầy vàng. Hơn nữa mèo ta còn rất được vua yêu quý, nhà vua còn coi nó như một cận thần đáng tin cậy của mình, vì vậy nó ra vào cung đều không bị lính canh tra hỏi điều gì, nó cứ tha hồ mà tung tăng ở trong cung dạo chơi.

Vào một ngày nọ, khi mèo đang nằm sưởi ấm ở trong bếp của nhà vua thì nghe thấy một người đánh xe đang đi cũng không quên nguyên rửa liên tục:

– Mình cầu cho nhà vua và công chúa kia bị đao phủ chặt đầu đi cho rồi! Bây giờ mình thì đang muốn được ra quán nhậu cùng mọi người chơi bài thỏa trí, nhưng lại bị gọi về đánh xe đưa bọn họ ta bờ hồ để dạo chơi ngắm cảnh.

Mèo nghe được hết câu chuyện của người đánh xe, liền rón rén chạy nhanh về nhà bảo với chủ nhân của nó:

– Cậu chủ ơi, nếu như cậu thực sự muốn mình trở thành một bá tước, trở nên thật giàu có thì cậu mau theo tôi ra ngoài bờ hồ, sau đó hãy nhảy xuống hồ mà tắm.

Cậu con trai út của bác thợ xay nghe mèo nói cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, nhưng cũng chẳng nói điều gì, chỉ lẳng lặng đi theo mèo tới bờ hồ, sau đó thì cởi sạch quần áo và nhảy cái ùm xuống dưới nước. Mèo lại đem hết đồng quần áo của anh ta giấu đi thật kĩ. Khi nó vừa giấu xong đồng quần áo

đấy thì cũng vừa lúc nhà vua đem theo nàng công chúa đến. Mèo lập tức mở miệng la lối om sòm, nghe tiếng nó vô cùng khẩn trương và thảm thiết không tả nổi:

– Giời ơi là giời! Muôn tâu bệ hạ, chẳng là ngài bá tước chủ nhân của tôi vừa mới xuống tắm ở hồ này, bỗng nhiên xuất hiện một tên cướp, tên đó đã đánh cắp mọi đồ đạc cùng quần áo trên bờ. Và giờ thì làm sao mà chủ nhân của tôi có thể lên được cơ chứ? Nếu như cứ ngâm lâu dưới nước như vậy thì ngài ấy sẽ bị cảm lạnh đến chết mất!

Khi nghe thấy mèo kêu gào thì nhà vua lập tức cho xe dừng lại, rồi lệnh cho một trong số những cận thần của mình trở lại cung để lấy một bộ đồ của nhà vua và đem tới. Ngài “Bá Tước” đem bộ quần áo vô cùng lộng lẫy kia mặc vào người. Nhà vua thì vẫn luôn nghĩ rằng người này chính là vị bá tước luôn luôn bày chim đa đa và tặng cho mình nên biệt đãi vô cùng chu đáo, còn mời bá tước lên cùng xe với mình. Nói tới nàng công chúa kia thì nàng cũng chẳng tìm ra lí do để mình cảm thấy khó chịu, bởi vì vị bá tước này vừa trẻ, vừa đẹp trai, hơn nữa nàng còn thấy vị bá tước này là một người vô cùng dễ thương nữa.

Mèo liền đi ở phía trước đoàn xe, khi tới một cánh đồng vô cùng mênh mông rộng lớn, nơi đó phải có khoảng hơn trăm người đang chăm chỉ phát cỏ. Mèo liền tới hỏi họ:

– Này các bác nông ơi, cánh đồng này là của ai đấy?

– Là của thầy phù thủy nhiều tà thuật đấy.

Nghe xong mèo lại dặn họ rằng:

– Mấy bác hãy nghe tôi nói: Xe ngựa của nhà vua đang đi tới vùng này rồi. Nếu như nhà vua có hỏi các bác cánh đồng này là của ai, các bác nhớ phải trả lời rằng nó là của ngài bá tước! Nếu như mọi người không trả.

Nếu đúng như những gì tôi bảo thì chắc chắn tất cả mọi người đều sẽ bị đánh cho tới chết ngay tại đây đây.

Và mèo lại tiếp tục đi qua cánh đồng cỏ, nó đi đến một cánh đồng trồng lúa mạch lớn, cánh đồng bạt ngàn tới tận nơi chân trời. Chắc phải có tới hơn hai trăm người đang gặt lúa. Mèo liền hỏi:

– Này các bác thợ gặt ơi, đồng lúa này là của ai đây?

– Là của thầy phù thủy nhiều tà thuật đấy.

– Mấy bác hãy nghe tôi nói: Xe ngựa của nhà vua đang đi tới vùng này rồi. Nếu như nhà vua có hỏi các bác ruộng lúa mạch này là của ai, các bác nhớ phải trả lời rằng nó là của ngài bá tước! Nếu như mọi người không trả lời đúng như những gì tôi bảo thì chắc chắn tất cả mọi người đều sẽ bị đánh cho tới chết ngay tại đây đây.

Và cuối cùng thì mèo lại đi tới một khu rừng vô cùng rộng rãi, bao la và đẹp đẽ, nơi đó có hơn ba trăm người tiều phu đang đốn củi, những cây sồi họ đốn phải to đến mấy người ôm mới hết. Họ đang chăm chỉ xẻ gỗ ở đó. Mèo liền tới và hỏi:

– Này các bác tiều phu ơi, khu rừng này là của ai đây?

– Là của thầy phù thủy nhiều tà thuật đấy.

– Mấy bác hãy nghe tôi nói: Xe ngựa của nhà vua đang đi tới vùng này rồi. Nếu như nhà vua có hỏi các bác khu rừng này là của ai, các bác nhớ phải trả lời rằng nó là của ngài bá tước! Nếu như mọi người không trả lời đúng như những gì tôi bảo thì chắc chắn tất cả mọi người đều sẽ bị đánh cho tới chết ngay tại đây đây.

Và mèo lại tiếp tục đi tiếp. Nhìn thấy mèo đáng đi vô cùng kỳ dị, lại còn đi thục thối hệt như con người, chân còn đi hia thì tất cả mọi người đều nhìn theo nó với một vẻ kính nể và sợ hãi vô cùng. Chỉ đi thêm một lát nữa thì mèo đã tới

được lâu đài nơi thầy phù thủy lắm tà thuật đang ở. Mèo ta bước tới trước mặt thầy phù thủy một cách hiên ngang. Khi thầy phù thủy nhìn đến mèo thì ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, ông ta hỏi mèo tới đây là muốn điều gì. Mèo trước tiên vái chào ông ta, sau đó mới thưa:

– Bởi vì tôi nghe người ta đồn rằng ông có khả năng tùy hứng mà biến mình thành bất cứ con vật gì ông muốn. Có thể biến thành chó, có thể biến thành cáo, thậm chí có thể biến thành chó sói nữa, những chuyện đó thì tôi đây có thể tin được hết. Nhưng tôi càng tin chắc rằng ông không thể nào mà biến được thành một con voi to lớn được phải không? Vì vậy tôi mới tự mình đến đây để có thể chính mắt nhìn thấy sự thật xem có phải là như thế không.

Thầy phù thủy nghe mèo trình bày xong thì dương dương tự đắc mà nói rằng:

– Tưởng chuyện gì chứ việc đó với ta cũng chỉ là chút việc vặt mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt thì thầy phù thủy lập tức biến thành một con voi vô cùng to lớn. Mèo lại nói:

– Như vậy đúng thật là đáng nể lắm đấy, nhưng liệu ông có thể biến thành một con sư tử dũng mãnh được không vậy?

– Đó cũng chỉ là việc vặt có chi đáng nói đâu!

Nói đoạn thì xuất hiện ngay trước mắt mèo chính là một con sư tử vô cùng oai vệ. Và mèo lại làm bộ như sợ hãi lắm lắm mà kêu:

– Quả nhiên chuyện như thế này tôi chưa từng được nghe qua, cũng chưa từng được nhìn thấy tận mắt! Kể cả là ngay trong giấc mơ tôi cũng chưa từng được thấy điều đó. Tuy nhiên nếu như ông có thể biến thành mấy con vật nhỏ bé như kiểu chuột nhắt ấy thì mới gọi là tài thánh được. Và chắc chắn là ông sẽ tài ba vượt xa cả những thầy phù thủy khác ở trên đời rồi, nhưng là chuyện biến mình thành một con chuột nhắt chắc chắn không ai là làm được đâu.

Vì nghe thấy mèo nói những lời phỉnh rất bùi tai nên thầy phù thủy thấy thích chí lắm, ông ta lập tức đáp:

– Ôi cha cha, này anh bạn mèo mến yêu ơi, ngay cả chuyện đó ta đây cũng có thể làm được đấy.

Ngay tức thì một con chuột nhắt xuất hiện và chạy nhảy tung tăng trong buồng. Và mèo ta theo ngay ở phía sau, nó nhanh như cắt, lập tức vồ lấy con chuột nhắt rồi cho vào mồm nhai ngấu nhai nghiền hết sạch.

Xe ngựa đem theo nhà vua, bá tước cùng nàng công chúa đi dạo, khi tới một cánh đồng cỏ vô cùng mênh mông thì nhà vua liền hỏi:

– Cánh đồng này là của ai thế?

– Muôn tâu bệ hạ, cánh đồng này là của ngài bá tước ạ!

Tất cả mọi người làm việc ở chỗ đồng cỏ đều đồng thanh đáp thật to đúng theo lời dặn của mèo. Nghe vậy thì nhà vua lập tức nhìn sang bá tước và bảo:

– Ngài bá tước à, ngài có được một vùng đất rất đẹp đó!

Và đoàn xe lại tiếp tục chạy qua cánh đồng cỏ, tới nơi cánh đồng trồng lúa mạch rộng bát ngát kia. Nhà vua lại hỏi:

– Các người hãy cho ta biết ruộng lúa này là của ai vậy?

– Muôn tâu bệ hạ, ruộng lúa này là của ngài bá tước ạ!

– Ái chà chà, ngài bá tước! Ngài vừa có đất tốt lại còn rộng bát ngát bao la nữa chứ!

Khi xe chạy tới khu rừng gỗ sồi, nhà vua liền hỏi:

– Rừng nơi này là của ai thế mấy người?

– Muôn tâu bệ hạ, khu rừng này là của ngài bá tước ạ!

Theo bánh xe chạy thì sự ngạc nhiên của nhà vua cũng tăng theo. Nhà vua liền nhìn tới bá tước mà bảo rằng:

– Ngài bá tước ạ, chắc chắn là ngài rất giàu có nhỉ? Ta cũng chưa chắc có được khu rừng vừa rộng, vừa đẹp lại bao la như vậy đâu.

Và đoàn xe lại tiếp tục chạy tới hướng lâu đài, ở đó mèo đã đứng sẵn nơi cầu thang để đợi. Khi chiếc xe ngựa vừa dừng lại thì mèo lập tức nhảy xuống, chạy ra để mở cửa và thưa:

– Muôn tâu bệ hạ, hiện tại bệ hạ đang tới khu lâu đài thuộc sở hữu của ngài bá tước chủ nhân của tôi rồi. Đó chính là điều vinh hạnh cả đời này cho chủ nhân của tôi đấy ạ!

Nhà vua bước xuống xe và vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy trước mắt là một tòa lâu đài vô cùng lộng lẫy, tòa lâu đài này còn to lớn và đẹp đẽ hơn cả hoàng cung của vua nữa. Ngài bá tước lập tức dẫn theo công chúa đến phòng tiếp tân, đó là một căn phòng vô cùng sáng loáng, nó óng ánh bởi những vàng ngọc cùng châu báu. Sau đó thì nàng công chúa cùng đính hôn cùng ngài bá tước. Khi nhà vua băng hà thì bá tước được nối ngôi, và phong cho chú mèo đi hia trở thành tể tướng của mình.

Nàng công chúa bán than

Ngày xưa có một ông vua sinh được ba nàng công chúa. Ba nàng đều xinh đẹp như nhau, nhưng tính tình lại rất khác nhau. Hai công chúa lớn chỉ sống ỷ lại. Cả hai đều lấy được chồng con nhà quan, giàu có. Sẵn có vàng bạc của cải, ngày ngày hai nàng chỉ ngồi ăn chơi. Công việc nhà cửa đều phó thác cho người làm, người ở. Còn công chúa Ba thì nghĩ và làm khác hai chị. Nàng không sống dựa vào giàu có mà trái lại rất siêng năng làm việc và nhất định không chịu lấy chồng con nhà giàu.

Một hôm, vì không nhận lời con trai quan tể tướng nên công chúa Ba bị vua cha đuổi ra khỏi cung. Nhà vua sai người trao cho nàng một con ngựa mù và nói:

– Con đã không muốn sống giàu có thì hãy đi ra khỏi nhà này. Ta muốn xem con làm giàu cách nào bằng hai bàn tay kia và cấm không được trở lại cung điện chừng nào chưa có nhiều tiền bạc của cải hơn hai chị gái.

Công chúa Ba không chút buồn rầu, nàng vỗ về con ngựa mù và nói:

– Sau này ta sẽ trở nên giàu có và chữa cho ngựa khỏi mù.

Nói rồi nàng nhảy lên lưng ngựa, lặng lẽ lên đường. Con ngựa tuy mù cả hai mắt nhưng đi rất đều chân. Đến lúc xẩm tối, ngựa dừng lại trước một túp lều nhỏ ven đường mòn bên một cánh rừng. Công chúa xuống ngựa và bước vào lều. Nàng hỏi ra mới biết đây là nhà của một bà già goá chồng. Bà cụ đã ngoài sáu mươi tuổi, có một người con trai vừa tròn ba mươi, chuyên làm nghề đốt than. Vì vậy người ta quen gọi chàng là chàng Đốt Than.

Sau một hồi chuyện trò thăm hỏi, công chúa tự xưng tên và hoàn cảnh của mình và nàng có ý xin ở lại làm dâu bà cụ. Nghe nói vậy bà cụ sợ hãi chấp tay vái lạy công chúa và hết lời từ chối. Chàng Đốt Than cũng không dám nhận lời. Chàng mời công chúa nghỉ lại một đêm rồi sáng sớm mai công chúa định đến đâu chàng dẫn đi đến đó. Công chúa Ba hết sức thành thực xin ở lại làm dâu bà cụ và làm vợ chàng Đốt Than. Bà cụ không còn cách nào từ chối, đành phải nhận lời. Sau bữa cơm rau bình thường, công chúa hỏi han mọi việc làm ăn và mọi sinh hoạt sớm tối ở trong nhà. Ba mẹ con thân mật trò chuyện mãi tới khuya.

Sáng hôm sau, hai mẹ con bà cụ lại mỗi người mỗi việc như thường lệ. Bà cụ dậy sớm nấu cơm cho con trai ăn trước khi đi làm. Chàng Đốt Than cũng dậy rất sớm quấy sẵn hai gánh nước cho mẹ. Công chúa cũng bắt tay vào công việc. Nàng dậy sớm hơn mọi hôm ở trong cung điện để dọn dẹp nhà cửa, quét tước

sân ngô, thả ngựa đi ăn cỏ. Sau bữa cơm sáng, chàng Đốt Than lại đeo dao, quảy sọt vào rừng. Công chúa Ba ngỏ ý muốn đi theo nhưng bà cụ bảo nàng ở lại cùng cuộc vườn để kịp trồng ngô đúng ngày đúng vụ. Nàng làm việc suốt từ sáng đến chiều nên rất mệt. Đến cuối buổi nàng còn tranh thủ cắt thêm một gánh cỏ cho ngựa ăn đêm. Chiều tối, chàng Đốt Than quảy một gánh than về. Công chúa ra tận ngô đón chồng.

Từ khi có vợ, chàng không phải đi chợ bán than như mọi khi nữa. Việc bán than đã có vợ giúp nên chàng có nhiều thì giờ vào rừng và đốt ngày càng được nhiều than hơn.

Công chúa Ba đã quen dần với công việc. Sau mỗi buổi đi chợ về, nàng lại vác cuốc ra làm vườn. Một hôm, nàng cuốc phải một vật rất cứng màu vàng, to bằng quả trứng, nhặt lên xem thì đó là một cục vàng, thấy con dâu nhặt hòn đá cho vào túi bà cụ phì cười cho là người cung các muốn chơi đá làm cảnh và cũng không hỏi nàng. Sáng hôm sau công chúa lại cuốc được một cục vàng giống như hôm trước, nàng lại nhặt bỏ vào túi rồi đem cất vào đầu giường nằm. Ngày ngày nàng vẫn cùng mẹ chồng cuốc đất rồi tiếp tục cùng bà cụ gieo trồng. Chàng Đốt Than vẫn vào rừng làm than và quảy về mỗi ngày một gánh nặng.

Tuy bận việc suốt ngày nhưng công chúa không lúc nào quên con ngựa. Hôm nào nàng cũng dành thì giờ cắt thêm cỏ, hái thêm lá rừng cho ngựa ăn đêm. Một hôm dắt ngựa đi uống nước nàng gặp một đạo sĩ. Thấy con ngựa béo đẹp nhưng lại mù, đạo sĩ đứng lại hỏi chuyện. Công chúa ngỏ ý muốn chữa mắt cho ngựa. Đạo sĩ mách, muốn chữa cho ngựa khỏi mù thì phải lấy lá mản ở trên đỉnh núi Tiên cho ăn và lấy nước giếng phun ở trên đỉnh núi Tiên cho uống trong ba tháng liền. Công chúa cảm ơn đạo sĩ. Rồi từ đấy, chiều nào, sau khi làm vườn xong nàng cũng nhanh chân leo lên đỉnh núi Tiên hái lá mản và múc nước thần về cho ngựa. Nàng kiên trì làm công việc này trong suốt ba tháng ròng. Quả nhiên con ngựa đã khỏi mù.

Một hôm, nàng ngỏ ý muốn theo chồng vào rừng đốt than nhưng chồng không ưng vì sợ vợ không leo được lên dốc. Chờ chồng đi khỏi, nàng lén theo sau. Tới nơi, công chúa hỏi chồng cách đốn cây chặt cành rồi nàng bắt tay vào công việc. Công việc chặt cây rồi cũng quen dần. Chẳng bao lâu những khúc cây chặt xếp đồng chập xung quanh lò than. Công chúa bàn với chồng đào thêm một hai cái lò nữa.

Sáng hôm sau, vừa coi lò, chàng Đốt Than vừa cùng vợ đào thêm cái lò thứ hai. Đang đào, chợt công chúa thấy hai cục vàng, rồi bới lại được thêm hai, ba cục nữa. Nàng kêu lên sung sướng. Sau đó hai vợ chồng còn tìm thêm được rất nhiều vàng nữa. Công chúa dặn chồng phải giữ kín chuyện và tìm cách chuyển vàng dần về nhà. Từ hôm ấy, chiều nào hai vợ chồng cũng gánh về một gánh than và cho ngựa thồ thêm một gánh. Trong thò và gánh than nào cũng có mười, mười lăm cục vàng. Suốt ba tháng trời, hai vợ chồng nàng đã chuyển hết hang vàng về nhà, chôn giấu cẩn thận. Vườn ngô do hai bàn tay nàng và bà mẹ vun trồng đã tới vụ bẻ. Nàng phải cùng chồng dựng thêm lều chứa ngô thu hái về. Từ đấy, trong nhà đã có đủ ngô ăn quanh năm và có vàng chi dùng.

Thấy trong nhà đã có vàng gấp năm gấp mười kho vàng của vua cha, công chúa bàn với chồng và mẹ dựng nhà tậu trâu, mua ruộng. Nàng bảo chồng vào cung đo nhà của nhà vua để làm một cái nhà y như thế. Chàng Đốt Than theo lời vợ dẫn vào cung đo chiều dài, chiều rộng, chiều cao của cung vua. Nhà vua thấy vậy liền quát hỏi chàng Đốt Than. Chàng không chút sợ hãi đáp:

– Tôi là người đốt than, chồng của nàng công chúa Ba, là con rể của nhà vua. Theo lời công chúa, tôi vào đây đo đạc cung vua để về dựng một cái nhà to cao như vậy.

Nghe xong nhà vua giận lắm, lớn tiếng quát tháo và sai lính đuổi chàng Đốt Than. Hai công chúa lớn cũng ra sân xía xói, xỉ vả mắng nhiếc chàng thậm tệ. Chàng Đốt Than không nói không rằng, bình thản đi ra cổng thành. Về đến nhà,

chàng kể lại cho vợ nghe câu chuyện vừa xảy ra ở trong cung điện. Công chúa an ủi chồng:

– Sau này ta sẽ làm vua cha và hai chị biết. Bây giờ chàng hãy chịu khó ít lâu.

Chàng Đốt Than vào thành thuê một đoàn thợ về xây nhà. Đoàn thợ làm ngày làm đêm, chỉ trong vòng hai tháng, tòa nhà đã dựng xong. Ngày về nhà mới, nàng bảo chồng sang mời vua cha và hoàng hậu sang chơi. Lần này vua không quát như trước nhưng vua mĩ mai bảo chàng Đốt Than về làm kiệu bằng vàng và võng vàng sang đón thì vua và hoàng hậu mới đi. Công chúa Ba cho thợ đúc ngay một cái kiệu vàng và một cái võng vàng sang đón vua và hoàng hậu.

Thấy vậy nhà vua lấy làm lạ lắm. Tuy vua không ưa gì nàng công chúa ngang ngạnh, khó bảo nhưng cũng muốn đến tận nơi, xem công chúa làm ăn như thế nào. Vua cùng hoàng hậu và hai công chúa lớn sang bên công chúa Ba.

Bốn người đến nhà công chúa Ba giữa lúc trong nhà đang đông nghịt những khách đến chúc mừng nhà mới. Ngắm nhìn toà nhà đồ sộ, cột, kèo, xà đều chạm trổ rồng phượng công phu, lại sơn son thiếp vàng sáng chói, nhà vua càng ngạc nhiên. Hai công chúa chị ngăn người, hết ngắm nhà cửa lại nhìn mâm bàn rồi cùng nhau gật gù thăm khen em gái mãi. Cùng lúc ấy, con ngựa trong tàu hý vang. Chàng Đốt Than dắt con ngựa ra sân. Con ngựa ngẩng cao đầu, vểnh đôi tai, đập bốn vó thành thịch, hý vang như có ý chào mừng nhà vua, hoàng hậu và hai công chúa chị. Nhìn con ngựa tốt, khoẻ mạnh, hai mắt lạnh lặn và sáng ngời, nhà vua vô cùng cảm động, đến bên ôm lấy cổ ngựa vỗ về.

Sau ba ngày ăn uống linh đình mừng ngôi nhà mới, nhà Vua cùng hoàng hậu và hai công chúa chị ở lại chơi thêm vài ngày. Người rào cũng hỏi han đủ điều. Nghe công chúa Ba kể đầu đuôi mọi công việc làm ăn trong những tháng năm qua, nhà vua hết lời khen ngợi. Biết hai công chúa chị ngồi ăn núi lở, vốn liếng đã cạn nhiều, công chúa Ba tặng mỗi chị vài chục cục vàng. Nàng tha thiết khẩn khoản mời hoàng hậu ở lại với nàng cho vui. Từ đó vợ chồng nàng cùng sống với hai bà mẹ những ngày tháng yên ấm, hạnh phúc.

Công chúa tóc dài

Ngày xưa có một đôi vợ chồng nghèo sống ở một ngôi nhà nhỏ nhẵn ven rừng. Một hôm người vợ thấy cạnh nhà có một giỏ hoa màu tím lạ, nên nài nỉ bắt ông chồng hái cho được bông hoa đấy.

Thương vợ người chồng leo qua tường hái bông hoa ấy. Nhưng người chồng không ngờ rằng đây là khu vườn của mụ phù thủy. Bà ta bắt gặp người chồng hái trộm nên ra điều kiện:

– Nếu ngươi chịu giao đứa con đầu lòng của ngươi cho ta, ta sẽ tha cho ngươi.

Quá sợ lời nguyền của mụ phù thủy nên người vợ đành chấp nhận lời đề nghị của mụ. Năm ấy người vợ hạ sinh một đứa con gái và vợ chồng họ đành giao đứa con gái đầu lòng của mình cho mụ ta.

Thời gian trôi qua cô bé càng lớn càng xinh đẹp nhất là bộ tóc dài vàng óng mượt. Sở năng trốn thoát mụ phù thủy đã đem nàng nhốt trên một ngọn tháp cổ rất cao. Mỗi khi về tới nhà mụ phù thủy lại gọi:

– Tóc dài! Tóc dài!

Thế là cô gái thả mái tóc xuống để mụ phù thủy leo lên. Ở trên tháp cổ một mình ngày nào cô gái tóc dài cũng cất cao tiếng hát để xua đi nỗi cô quạnh.

Một hôm có vị hoàng tử cưỡi ngựa đi ngang qua chợt nghe thấy tiếng hát của nàng. Chàng tò mò đến gần và thấy sự kiện lạ lùng khi thấy mụ phù thủy leo lên và leo xuống cái tháp bằng mái tóc dài của nàng.

Chờ mụ ta đi khuất chàng đến bên tháp bắt chước làm theo mụ phù thủy. Khi gặp được cô gái tóc dài, Hoàng tử cùng cô gái đàn ca vui vẻ họ trở nên thân thiết nhau hơn. Và chàng hẹn với cô gái hôm sau sẽ quay trở lại nữa.

Tối đến khi mục phù thủy trở về nhà, cô gái đã thật thà kể lại hết câu chuyện cho mục phù thủy nghe. Bà ta tức giận cắt mái tóc dài của cô gái cột vào cửa sổ. Rồi bà ta dắt cô gái bỏ vào rừng sâu.

Sáng hôm sau hoàng tử lại đến và leo lên tháp. Chàng gặp mục phù thủy đứng bên cửa sổ và biết là mình đã bị lừa. Mục phù thủy cười khoái trá và cắt mái tóc để hoàng tử rơi từ trên cao xuống. Nhưng rất may chàng lại rơi trên đồng tóc dài mà mục đã cắt đi. Còn mục phù thủy lúc này mới nhận ra rằng mình không còn cách nào để leo xuống và bị nhốt trên tháp cao suốt cuộc đời.

Đến lúc này thì Hoàng tử chạy đi tìm cô gái ở khắp nơi, bất chợt nàng nghe văng vẳng tiếng hát của nàng ở mãi tận rừng sâu. Chàng vui mừng thúc ngựa chạy mau vào rừng và gặp lại cô gái.

Chàng vui mừng dẫn nàng về ra mắt vua cha và xin với vua cha được cưới cô gái tóc dài làm vợ. Từ đó họ sống bên nhau thật hạnh phúc. Và nàng cũng đã tìm lại được cha mẹ nghèo khó của mình nơi xa xôi sau bao năm xa cách.